

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

48

שבת פרשת קרח, כ"ח סיון תש"פ 20.6.2020

שלום קהילה יקרה,
עם החזרה לשגרה (שנקווה שתמשך) ניסינו לעסוק בעיתון בסיכום התקופה שהייתה, ובשגרה החדשה שנכנסה חיינו.
הרב ורדי, במדורו נקודה למחשבה, ישתף אותנו במחשבותיו בעקבות משבר הקורונה. גילה סאק תדון בערכות הדדית ובשמירה על האחר בתקופה הנוכחית, נחשון שרלו יספר על חשיבותה של יציאה מהשגרה, אסנת ניר במדורה בין השורות תמצא שדרוג משמעותי שנכנס לחיינו בעקבות הקורונה, וציונה טבול במדורה נאה מקיים תדבר על הצדדים השונים של החזרה לשגרה. לסיום (בתקווה!) תקופת ההסגר יכתבו רוויה לוי שחולקת עימנו את קורותיה של מורה בימי הקורונה, וגם אפרת כהן מוריס, שכותבת מנקודת המבט של בעלת עסק בימים של חוסר ודאות. ארז ברטמן, יו"ר ועדת תרבות יסכם את פעילות הועדה בתקופה המתאגרת הזו, רותי נעמן תדבר על הראשוניות בזמן קורונה, גם דוד קרנץ במדורו הקיבוצניק יעסוק, איך לא, במציאות שעלתה על כל דימיון ולבסוף חנניה רותם, יציג בפנינו את המגפה בנימה פיוטית, כהרגלו.

בנוסף, עוד מספר כתבות:

אל תפסיק להכיר אותי / יעל סטטמן

בא נשמר על עצמנו עד החרף. אתה יודע, ימים שלמים בברכה וסימני השמש ברכיך המאדימות ועצלות הלילות החמים, נעשה מה שנוכל כדי לשקע או לצוף, או מה שלא תהיה המלה שמתארת את התמזגות החושים זה בזה מרב חם, את האפן שבו אנחנו שומעים אגלי זעה מתגלגלים על לחיה של בתנו בשנתה, אתה מכיר אותי, איך אתה מכיר אותי פסיץ הזה, אל תפסיק להכיר אותי
בא נשמר על סימני שנינו בכריות הספה, שלווים בעלפון, נשימות הילדים מעבר לקיר, לפעמים מתפרסם שיר בעתון שמשפח את העתון, אלה החדשות שלנו, בפרק לדינו רב זוג עם עגלה, יכלנו להיות כל אחד מהצדדים, הדשא שרט את רגלי, נעמדתי, גם זה חלק מהענין, לדעת שיקלתי להיות הגבר, יכלתי להיות האשה, יכלנו להיות התינוק בעגלה, היינו העתיד והעבר, של כל זוג, כל ספור היה קצת מהספור שלנו, לכן נעשה מה שנוכל.
אתה מכיר אותי טוב כל כך ואת זה עוד לא אמרתי לך, שאני מאשרת אתך, שהייתי חוזרת שוב על הכל.

מורדי שבט יחלוק את זכרונותיו מהפיגוע בבית הדסה שאירע לפני ארבעים שנה ומיכל קרנץ תספר לנו על תפקידיו של מרכז חוסן.
כל זאת ועוד במדורינו הקבועים: מירב טבול במדור עסק מקומי, תספר על העסק שלה כצלמת, שירה סעדה במדורה קולה של אמא, תציג בפנינו רעיון חדש על אופניים שיכולים לחסוך לא מעט כאב גב להורים. בנוסף, הילדים שבנינו יזכו בפרק נוסף בעלילות תולי ושפיץ מפרי עטה של טל נוימן. בגיליון זה יוצג גם מדור נוער חדש הפינה של אורי שתכתוב אורי דיטור, אנו מזמינים עוד מהנוער לפנות אלינו וליטול חלק בעיתון. ובמדורי העדכון: הקומנרית, שיראל יוניאן תסכם לנו את הפעילות בכני עקיבא בעידן הקורונה. לפני כחודש נכנס יגאל ליבנר כמזכיר היישוב החדש, והוא יספר קצת על עצמו ועל המטרות שהוא שואף להשיג בתפקיד זה. נאחל ליגאל הצלחה רבה בתפקיד!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il.

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, חנניה רותם, ידידה עם שלם (הגהה), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

קורונה סדקים וחרכים | הרב מרדכי ורדי

של בית הכנסת ומקומה של התפילה במניין בחיי הקהילה, על תרבות החתונות והשמחות ועוד ועוד אני מרגיש שעל ידי הקורונה והשאלות שהיא מעלה נפתחו לי אופקים חדשים של התבוננות על המציאות הפרטית והקהילתית. אם נראה בטלטלות שאנחנו חווים סדקים בקיום, שלא רק מערערים את היציבות אלא יש בהם גם חרכים להביט אל מה שהיה סמוי מן העיין - נרוויח.

**ברכות ליגאל ליבנר המזכיר החדש
ותודה ובהצלחה לאלקנה בן יצחק
על 5 שנים איתנו.**

זמרת אפק ז"ל
י"ז בסיוון תשמ"ח

חברת קיבוץ ראש
צורים, בת קיבוץ
טירת צבי. הגיעה
אלינו במסגרת
שנת שירות
שלישית שהיתה
נהוגה בתנועת

הקיבוץ הדתי, כאן הכירה את סטיב, לו נישאה ויחד הביאו חמישה ילדים.
עברה במפעל "אור צורים" ובמכבסה, היתה אחראית על התחנה המטאורולוגית וכן תרמה מכישרונותיה בוועדת תרבות ובמקהלה.
זמרת כתבה שירים והיתה בעלת נפש רגישה.
הלכה לעולמה בדמי ימיה בגיל 34.
יהי זכרה ברוך.

תנחומים

- תנחומים לאפי ציון
עם פטירת אחיו, אהרון ציון.
- תנחומים לאליעזר פולק
עם פטירת אביו ר' לוי יצחק פולק ז"ל

עדיין אין לנו פרספקטיבה לראות את השלכות הקורונה. עדיין לא יודעים מתי כל זה ייגמר. אך אפשר כבר עכשיו לחוש את השאלות שהקורונה מעלה. שאלות על זהות לאומית, שאלות על הכפר הגלובלי, על מגע בין אנשים, על בדידות, על תרבות הצריכה, על אחריות אישית ואחריות ציבורית, ועל חוסן של ערכות הדת. גם אצלנו בתוך הקהילה מתעוררות שאלות על מקומו

בשמחות

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה:

- מזל טוב לתמר יסלזון לרגל אירוסיה עם בחיר ליבה אביעד הרבסט ולהורים מוריה ומולי.
- מזל טוב ליהל וייסמן לאירוסיה עם בחיר ליבה טל בן סימון, להורים מיכל ואריק ולסבא ולסבתא שלמה ויפה.
- מזל טוב לדביר כהן לחתונתו עם בחירת ליבו טיגיסט היילו ולהורים אודיה ואבי.

מזל טוב לרגל הלידה

- מזל טוב לעדינה ואבי הרשברג להולדת הנכד, אור דוד, בן לדבורה ונתנאל.
- מזל טוב לאילת השחר ואסף כהן להולדת הבת יעלה ליבא.

מזל טוב לבני ולבנות המצווה

- מזל טוב ליחל לוי לבר המצווה, להורים רינת ועמי, ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לנעמי גולדברג לבת המצווה, ולהורים דנה ואבי.
- מזל טוב לנעמי גרינוולד לבת המצווה, ולהורים חנן ורחלי.

- מזל טוב לעפרי וייסמן לבת המצווה, להורים מיכל ואריק ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לסהר שבט לבר המצווה, להורים אילת ואריאל ולסבא והסבתא מורדי ואלונה.
- מזל טוב לנטע לוריא לבר המצווה, ולהורים יונה ויונית.
- מזל טוב למרים קניסברג לבת המצווה, להורים אפרת ואביעד ולכל המשפחה המורחבת.

מזל טוב לרגל הגיוס

- מזל טוב לנעם סימון עם גיוסו לצה"ל.
- מזל טוב לאדוה לוי לגיוסה לשירות בחיל החינוך.

והארץ לא שקטה ארבעים שנה...¹

השנה, שנת תש"פ, אנו מציינים 40 שנה לפינוע הרצחני שאירע בבית הדסה, ב"ז באייר (3 במאי, 1980). אירוע זה היה הקטלני ביותר, עד אותה תקופה, ב"ש, והראשון שבוצע ע"י מחבלים מקומיים, ולא ע"י מחבלים מסתננים. פינועים אלו, והרבים שבאו בעקבותיו בחברון, ובכל הארץ, במשך ארבעים השנים האחרונות, נתנו תחושה שאכן הארץ לא שקטה. האירועים הלאומיים הללו מורכבים מגורמים פנים, ומגורמי חוץ²

על רקע עלייה ארצה של יחידים, שלא במסגרות מסודרות, נוצר צורך חברתי להתחבר ולגבש קבוצה חברתית שתמלא צרכים חברתיים שונים, ושתהווה קבוצת תמיכה לחברי הקבוצה. רוב החברים היו בני 20-23, בוגרי בני עקיבא צפון אמריקה, שכאמור עלו בגפם, רובם לפני סיום הלימודים האקדמיים של עמיתיהם מחו"ל. רובם למדו בישיבות או באוניברסיטאות, ונפגשו מידי פעם, על רקע חברתי או רעיוני. רבים מבין חברי הקבוצה הזו התנדבו בהמשך בהדרכת קבוצות חינוכיות שהגיעו לארץ באמצעות בני עקיבא העולמית, או תכניות שונות מטעם הסוכנות היהודית. שתי נקודות אלו (הרצון החברתי והרעיוני) חברו יחדיו בהחלטה לקיים מפגש בשבת פרשת 'אמור', תש"מ, ערב ל"ג בעומר, בקרית ארבע. במפגש זה השתתפו צבי גלאט (למד בישיבת מרכז הרב), שמואל מרמלשטיין (למד בישיבת כרם ריבנה), שמחה וולמן (למדה באוניברסיטה העברית), ליסה שרמן (למדה במכללה בבית וגן), ירחמיאל בורסקופסקי (מאוחר יותר נשא לאישה את שמחה, ועיברת את שמו ל'אלישיב') ואנוכי. היה נהוג אצל רבים מתלמידי הישיבה באותם ימים לרדת ולהתפלל קבלת שבת ומעריב במערת המכפלה, ולאחר מכן לגשת לבית הדסה, ולשיר "שלום עליכם" ו"אשת חיל", ולחזק את ידם של המתישבים. בתחילה רק הנשים הורשו להישאר בפנים, ולאחר מכן הורשו גם הגברים להיכנס. ומדי פעם אף הזמינו אותנו להשתתף בסעודה. ואכן, באותה שבת, לאחר התפילה, המשכנו כולנו ללכת לבית הדסה. באותם ימים לא היה עירוב (להתיר טלטול), ולכן הבחורים לא היו חמושים. יתכן שזו הסיבה שאלי הזאב, היחיד שהיה חמוש (תושב הקריה, ללא קשר לישיבה), הלך בסוף הקבוצה המתקרבת לבית הדסה.

כשעמדנו ליד הכניסה נשמע פיצוץ עז וצרורות של יריות. כבר במטח הראשון, נהרג אלי הזאב, וכן גם אני נפצעתי. זכור לי שלקח הרבה זמן (הכול יחסי, כשירים עליך) להפנים שמישהו יורה עלי ומנסה להרוג אותי. זה אולי הדבר הרחוק ביותר מתובנת האדם הסביר. כבר התנתקנו אחד מן השני, ולא היו לי שום ידיעות, היכן נמצאים חברי. חיפשתי מחסה, והזדחלתי מתחת למשהו. התחלתי לשמוע ולהרגיש טפטופים, ותהיתי מה מטפטף. האם זה מים? דם

של מישהו? דם שלי? הרגשתי כאב ברגל, ורטיבות ברגל מפצע מדמם. כעבור זמן קצר הבנתי שזחלתי מתחת לעוקב מים שכעת מחורר מכדורים, ומטפטפים ממנו מים. הבנתי שזה לא נותן מחסה אמיתי, אך אין טעם לחפש מקום טוב יותר באמצע מטח היריות, שלא פסקו. פשוט לא היה מענה להתקפה, ולכן היא נמשכה עוד ועוד. הייתה הפוגה קצרה בירי, וכששמעו שאין תגובה, הירי נמשך. ניצלתי את ההפוגה לצאת מתחת לעוקב ולזחול כמה מטרים קדימה, ועליתי מאחורי קיר אבנים ליד המדרגות שעלו לקומה ב' של בית חסון, שליד בית הדסה. שם כבר ראיתי חברים אחרים שנפצעו ונהרגו. פתאום החלו יריות החוצה, מתוך בית הדסה, וזה למעשה סימן את סוף ההתקפה. מתברר כי אחד מבחורי הישיבה, שלא נפצע, ירה צרור מנשקו של אחד מחיילי המילואים שהיה בהלם. עם תחילת הירי מבפנים, פסקה התקפת המחבלים, והם הסתלקו.

נשאר זמן קצר מאוד להפנים את גודל האסון, ולנסות לארגן את המחשבות של הצלת הפצועים והפינוי שלהם. חלק מהפצועים הקלים נלקחו באמבולנס, לירושלים. הפצועים הקשים יותר נלקחו לממשל הצבאי בחברון, לטיפול ראשוני ולפינוי במסוק. אני הגעתי לממשל דווקא ברכב עם נהג ערבי מחברון. אחד מהדברים הסוריאליסטיים בחיי. ערבי לוקח אותי לממשל הצבאי בחברון לאחר הפינוע הרצחני. באותם הימים, כנראה, אף אחד לא העלה בדעתו שהוא יגמור את המלאכה... בממשל שררה אווירה של חוסר שליטה במצב, שהתבטא בצעקות ובלחץ. היו 17 פצועים, בדרגות קושי שונות, וחמישה הרוגים³. לאחר יום, נפטר אחד הפצועים אנוש (חנן קרוטהמר) והפך לחלל השישי. גם הרב ולדמן, אחד מראשי הישיבה בקריית ארבע, הגיע לממשל, וראה רבים מההרוגים ומהפצועים, שהיו מתלמידיו. שכבתי בממשל באותו חדר עם ירחמיאל, שזעק מכאבים (ידו וקרסולו רוסקו) תוך שירת "אשא עיני" כדי להתגבר על מכאוביו. באופטימיות בלתי מוסכרת חשבתי לעצמי - אם הוא מרגיש - וזועק - סימן שהוא חי, דבר שלא היה ברור לי לגבי החברים האחרים. סוף סוף הגיע מסוק, והחלה ההעמסה, ובשיטת ראשון נכנס-אחרון יוצא. ההרוגים נכנסו תחילה, ולאחר מכן הפצועים קל יותר. הפצועים קשה הועלו אחרונים, כדי לצאת ראשונים. באזור שלי, דווקא שרר שקט, כי אני הייתי באזור המתים. אך צעקות הכאב נשמעו היטב מהאזור האחורי של המסוק. כעבור כמה דקות, כבר נחתנו בבית חולים הדסה עין כרם. ושוב, הייתה המתנה לטיפול, כי הפצועים קשה נכנסו ראשונים לחדרי הניתוחים. כבר לא הייתי מודע למתרחש סביבי, ולא הרגשתי כלום אחרי שקבלתי זריקות הרדמה. כעבור כמה שעות התעוררתי בחדר התאוששות, והתחלנו לעשות ספירת מלאי - מי נמצא, ומה מצבו, ומי כבר לא בין החיים.

¹ פרפראזה על הפסוק (שופטים ח כח) "וַיִּכְנַע מִדִּין לְפָנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יָסָפוּ לְשֵׁאת רֹאשׁם וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה בִּימֵי גִדְעוֹן"

² החל בנסיגה מחבל ימית 1982, ותחילת מלחמת לבנון הראשונה (1982), האינתיפאדה הראשונה (1987), מלחמת המפרץ (1991), עם חלוקת מסכות גז, רצח רבין (1995), האינתיפאדה השנייה (2000), הסכמי אוסלו (2003), ועוד ועוד....

³ גרשון קליין ויעקב צימרמן, תלמידי ישיבת הסדר ניר, צבי גלאט ושמואל מרמלשטיין מהאורחים שלנו.

התברר שגופי תקשורת הזדרזו לדרוש לעולם אודות הפיגוע, ולהפיץ תמונות של הפצועים. בארצות הברית חברים ראו תמונות שלנו בכניסה לבית החולים. בגלל הפרשי השעות, חברים בחו"ל ידעו על האירוע ועל הפצועים, לפני שההורים שלי (שהיו בשנת שבתון בקבוצת יבנה) שמעו על כך. הייתי מאושפז כשבועיים, ולאחר מכן עברתי לחדר חולים בקבוצת יבנה (כאמור, הורי שהו שם), לתקופת החלמה של כחודש. יש הרבה סיפורים קצרים על התקופה האינטנסיבית הזו, כשבאו מבקרים רבים לאחל רפואה שלמה, ולחזק אותנו, אך זה סיפור אחר.

החלק האירוני בכל הסיפור הזה – לא התקבלתי לשרות צבאי בגלל בעיה רפואית, ולכן נשארתי ללמוד בישיבה. אך אילו הייתי מגויס בצבא, כלל לא הייתי נמצא שם באותה

שבת, אלא הייתי בעיצומו של השרות, עם חברים אחרים שלא מזמן התגייסו. הפיגוע הזה היה מעין סימן לבאות: מעתה האזרחים הם הלוחמים בחזית מתקפת הטרור במשך ארבעת העשורים הבאים.

לאחר ההחלמה, שבתי ללמוד בישיבת ניר, במשך כארבע שנים, שבמהלכן גרתי במשך כחצי שנה בחצר אדר שבחבל ימית, בניסיון לעצור את הנסיגה בסיני. אך גם זה סיפור אחר. ב-1984 התחלתי לעבוד במדרשת חברון, תחילה כמורה דרך ואחר כך בהכשרת מדריכים, שם הכרתי את אלונה, ששרתה שם בשרות לאומי. (גם זה סיפור אחר...) במשך השנים הדרכתי למעלה מ-5000 מטיילים בחברון, במטרה לחבר את הציבור הרחב לשורשים שלנו בעיר הזאת. עד היום, אני לא מסוגל לסרב לבקשה של הדרכה בחברון – השאלה רק "מתי?"

משולחנו של המזכיר

שלום רב

שמי יגאל ליבנר נשוי לנעמה ואב לשישה, תושב נגוהות מזה כ-22 שנה. נכנסתי לעבוד בראש צורים לפני קצת יותר מחודש. אבקש, קודם כל, להודות לאלקנה על עבודתו המסורה ועל החפיפה שהעניק לי וכמו"כ לחברי מזכירות הקיבוץ ולוועד ההנהלה של האגודה המלווים את כניסתי לתפקיד. במקביל ללימוד החומר הרב נכנסתי יחד עם ההנהלות לטפל במס נושאים.

1. סוגיות הניהול השוטף ויחסי הגומלין בין הקבוץ – קהילה – אגודה: תקציב האגודה נסגר ומועבר לפעילות שוטפת מול הוועדות השונות. אנו נמצאים במקביל בהליך לכיסוס מערכות הגומלין בין הגופים השונים.

2. נושא נראות הישוב – א. עובדי האחזקה והנקיון [מאהר ופואד] עובדים מולי בצורה שוטפת בלוח שבועי ומשימות מוגדרות [בהזדמנות זאת אבקש לחזור ולהדגיש כי כל הפעלה שלהם צריכה להיעשות דרכי ע"מ למנוע ריבוי מעסיקים וכיו"ב].

פואד – עובד הנקיון נכנס לנקות מבני ציבור ושטחים ציבוריים ברוטינה קבועה [אם ישנו צורך בנקיון ספציפי נא להעביר אליי בואטסאפ]

מאהר – מבצע עבודות אחזקה שונות ברחבי ראש צורים וזאת עפ"י תערוף. גם כאן באם ישנו צורך ספציפי נא לפנות אליי רצוי בואטסאפ.

ב. גינון – גנן חדש נכנס לעבודה בחודשים האחרונים גם בנושא זה אם אתם רואים בעיה כלשהיא [שטח מוזנח או לחילופין פגיעות צנרת וכיו"ב נא להעביר בואטסאפ בציון מיקום מדויק ותמונה. העבודה על הנקיון והגינות מתואמת עם רעות ברוש [וועדת פני הישוב]

ג. ממשק מול המועצה – סיכמנו עם מח תברואה על מיקום של פינת אשפה למרחב הגנים והאולפנה וב"ה נוכל להוציא את פחי האשפה הקטנים הצמודים למבנים ומהווים מפגע כפי שמן הסתם ראיתם המועצה נכנסה לתיקון מקומי של בורות בכביש הראשי מסרנו לה את תודתנו. לצערנו בשלב

יגאל ליבנר

זה המועצה הודיעה כי אין ביכולת להמשיך את הפרויקט ו/או לחדש את הכביש כולו.

3. חדר האוכל: הנהלת הקיבוץ אישרה תקציבת פרויקט שלב א לשיפוץ חדר האוכל. בשבועות הקרובים נסכם את מתווה העבודה ונכנס בע"ה לעבודה.

4. מקלט 4: [מתחת לאולפנה] בסיור שגרתי המקום נמצא מוצף [הפעלנו הביטוח הקיבוצי] ולפני מספר ימים סיימו את שיפוץ המבנה והסדרתו המלאה.

5. מתחמי בניה 1-2: ערכתי מס פגישות עם מפקחי הבניה ועם החל"פ. בהזדמנות זאת חשוב לי להודות לכל אותם אנשים שעמלו על הרמת הפרויקטים הללו. כמישהו המגיע מבחוץ מאד מרשים לראות את הפעולות הרבות שבוצעו ע"י מתנדבים בוועדות הבניה/המזכירות השונות.

שצפ 2 [החיבור בין מתחם 2 לבין רחוב האודם] עבר ביוזמת הקיבוץ שינוי כך שתתאפשר עבירות בנגישות מלאה העבודות אמורות להתחיל בימים הקרובים וזאת במקביל להסדרה תעבורתית ברחוב האודם לה החל"פ מחויב.

6. מתחם בניה 3: אני כרגע לומד את הנושא. מובן לי כי ישנו לחץ גדול להתקדם בכדי לאפשר למשפחות לקבוע את ביתן בראש צורים. במקביל לנסיון להוביל שינוי התב"ע, ננסה לבחון דרכים נוספות לבניה עבס התב"ע הקיימת.

7. מוסדות החינוך המתארחים בראש צורים – דרישה, אולפנה ת"ת: בימים אלו אנו פועלים להסדרה חוזית לקראת שנה הבאה של מוסדות אלו.

8. מעון בשבילי החינוך – התקיימה פגישה עם וועדת גיל הרך הועלו מס נושאים ואני מנסה לפעול מול המוסדות ולבחון דרכי התמודדות לשיפור המצב.

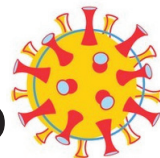
ב"ה ישנם עוד נושאים שונים ומורכבים לטובת הכלל והפרט. אשתדל להוציא עידכונים בפורמט זה וכמו"כ באמצעות האתר. בכל מקרה אשמח להתייחסויות/הערות/הארות

זמין בנייד 052-5665515 / ואטסאפ

דוא"ל: mazkir@r-tzurim.co.il

יגאל ליבנר

העיתון בחינת הבגרות תהיה מאחורינו.

מבט שלישי – ניהול בית, כן אני מורה זה נחמד (האומנם??) אבל יש לי ילדים וכל אחד צריך גם ללמוד וגם לאכול וגם לשמוח וגם וגם וגם.. התברכתי בבעל עובד מחוץ לבית (עדיף שלא יפריע;) וילדים שבאמת עוזרים, אך הם עדין ילדים... כול בוקר הודעתי לכולם מהן שעות העבודה שלי, וכל אחד הבין את המשמעות. הדר סידרה את החדר שלה על מנת שיהיה לי מקום סגור ללמד, הראל תכנן את הביביסיטר לאיתמר, ושירי עזרה לכולם. ואז החלו להגיע ההודעות על זומים לילדים וכל התכנון השתנה. בקורונה כל דקה יש שינוי הגמישות עולה. ארבעה זומים במקביל ומי עם איתמר??? (סדר חשיבות, סדר חשיבות).

למה תמיד כשאני מלמדת אתם רבים ליד הדלת של החדר שלי? מבט רביעי – סיטואציות הזויות:

אני מלמדת בזום בזמן שהכיתה נמצאת בבית ספר ואני בבית. אני מלמדת כיתה בזום כשאני בבית ספר והם בבית. אני מלמדת שיעור פרטני בזום לתלמיד אחד, והוא ללא מצלמה – הי אתה איתר??

אני מלמדת כיתה שלמה בזום ורק אני עם מצלמה – מוזר לדבר אל עצמי. הי.. משהו שם?

אני מלמדת ולפעמים התלמידים במקומות הזויים כמו: מכונית, אוטובוס, ערסל, בייביסיטר ועוד ועוד..... מבט חמישי – זלזול במורים.

אני רק מורה אחת שמשיקה המון, אומנם לא בצוות ניהול ולא מחנכת, ולמרות זאת נמצאת בכמות עבודה מטורפת. כמוני רוב המורים. אף מורה לא נמצא בעבודה זו בגלל השעות הנוחות או בגלל הכסף או בגלל שזו עבודה קלה. כולם שם כי הם אוהבים את מקצוע ההוראה ואת מה שהם מלמדים ואת היכולות להשפיע על הנוער. השחיקה היא משמעותית וכל שנה עוד ועוד דרישות במהלך העבודה. אבל כן, אני בוחרת להמשיך עוד שנה כי זה מה שאני אוהבת לעשות, ואני לוקחת עוד קורסים שיעשירו אותי בהוראה ובחומר. אני לא מרימה ידיים.

אך אני שמה לב ומרגישה שההתנהלות של כל הגורמים החיצוניים של בתי הספר פוגעים ומזלזלים. אומרים לכם שהמורים לא עובדים בבית כמו בכיתה (באמת!?!), האם אפשר להחליט שהמורים יכולים לעבוד ללא שכר בקיץ?! מורידים הנחיות הזויות על התנהלות בתוך בתי הספר (קפסולות, ללא קפסולות. מסכות, ללא מסכות. ריחוק שני מטר, ללא ריחוק שני מטר. לימוד בזום מהבית, לימוד בזום מבית הספר, לימוד גם בזום וגם כיתה רגילה במקביל). אין עדיין תאריכי יעד לסיום לימודים (אין נתארגן על מערכי שיעורים משמעותיים??). נוסף לכך יש כתבות מעליכות בתקשורת ואין שר שאכפת לו מהמורים שלו, יש רק עוד ועוד והוראות מלמעלה, והכי מרגיז – הארגונים של המורים פוגעים במורים. מה רציתי בסך הכול – לראות את הזיק בעיניים של התלמידים שלי....

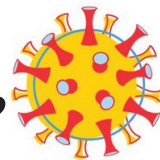
אסנת ביקשה שאכתוב על עבודתי כמורה בתקופת הקורונה, וחשבתי לעצמי איך אכתוב בצורה כזאת שלא אצא מתלוננת? איך אצליח להעביר את המסר שלי – שאפילו לי הוא לא כל כך ברור במילים, אך הוא התחושות מאוד חיות בתוכי.

אפתח בשאלה: למה בכלל אני מורה? – אין דבר יותר שמח ומספק אותי מלראות "זיק" של הבנה בעיניים של התלמידים שלי. רוב החומר שאני מלמדת הוא לא פשוט הוא מאוד אבסטרקטי ומאוד מאתגר לפשט אותו במילים, אך כאשר תלמיד שלי מבין את מה שרציתי ללמד אני רואה בעיניים שלו את הידיעה שהוא אומר לעצמו: "הבנתי – כל הכבוד לי – אני אלוף". כאשר תלמידים שלי שולחים לי הודעה: "בואי נעשה מסיבה וכל אחד יבחר את המולקולה שהוא הכי אוהב", גם כשזה בצחוק הלב שלי גאה.

ופתאום הגיעה הקורונה והמשק נסגר בבת אחת ללא התרעה וצריך להבין מה, מי, לאן, היכן, מתי, איך עוד ועוד שאלות שמנסות להבין את הסיטואציה ואת הנגזרות שלה. מה שהמחיש את הבלבול הגדול היו הכמויות המטורפות של ההודעות בכל הקבוצות. אני מחוברת לכמה בתי ספר, ויש לי ארבעה ילדים, וועדת חינוך והקבוצה של הישוב. התקשיתי להשתלט על כל המלל האין סופי שזרם דרך הטלפון הנייד שלי, ולא היו מספיק "נעצים" לנעוץ בקבוצות שצריך להתייחס אליהם אח"כ. ממש תסכול. לא אספר על ועדת חינוך ששם היה תסכול רב כי בכל פעם הכנו תכניות בערב כדי שנוכל לעזור ולהועיל, ובבוקר הכול התבטל. אתמקד בהוראה בלבד, והשלכותיה על הבית.

מבט ראשון – כמות העבודה בערבים עלתה פלאים. זה כלל למידה של תוכנות חדשות בעיקר "זום" ואין ספור ישיבות של תכנון ועדכון, הכנת חומר למידה משיעורים בכיתה לשיעורים בזום, בדיקת עבודות שתלמידים מחזירים לי. כל זה כדי שמחר אצליח ללמד בבוקר שוב בזום ושוב יהיה מעניין ויעיל. וכמו כן גם כתבנו תעודות לקראת סוף שנה (מגיע לתלמידים שנכתוב להם כמה הם התאמצו).

מבט שני – אני מובילה תלמידים לבחינת בגרות בכימיה ועוד לא סיימנו את החומר וודאי שלא תרגלנו אותו כראוי. משרד החינוך לא התייחס בהתחלה לכך. המשרד שידר שעוד מעט הכול יחזור לקדמותו, אך עבר שבוע ועוד אחד ועוד אחד והמצב רק החמיר. הודיעו שיפחיתו מהחומר, אך קיבלנו מיקוד ללא הורדה משמעותית. הודיעו שהבחינות יידחו, אך הבחינה שלי נדחתה בארבעה ימים. וכך לאט לאט חלחלה ההבנה שאין ברירה, הכול תלוי בי ובתלמידים שלי, רק כך הם יצליחו. הודעתי לחבר'ה שצריך ללמוד כמו תמיד, ואין שום עזרה משמעותית, ולמרות זאת ואנחנו נעבור זאת ביחד ללא תנאים אופטימליים. וכך התחלנו ללמוד בזמנים מוזרים דרך זום הזוי. בכול שיעור הייתי צריכה לצייר מולקולות וגרפים ונוסחאות כימיות. איך עושים זאת דרך זום??? היצירתיות עולה... כשתקראו את

"השומר אחי אנוכי?"

גילה סאק

כאשר לא חובשים מסכה מסכנים את הסובבים... בבית הכנסת, במדרכה, במרכולית, בגן הטרקטורים... ובכך מונעים מאוכלוסיית המבוגרים ואת אלו עם מחלות רקע להגיע למקומות האלו, כי הם לא יכולים לסמוך על זה שאתם שומרים עליהם... שהבריאות שלהם חשובה לכם. הקורונה לא מאחורינו. מספר הנדבקים שוב עולה כי פתחנו את המשק... היה ברור שזה יקרה. אבל יחד עם העלייה במספרי חולים עולה גם הסיכון להדביק ולהדבק. דבר שיכול להיות "גור דין מוות" עבור חלק מחברי הקהילה שלנו.

אז, "השומר אחי אנוכי"? כן! אם כולנו שומרים על ההנחיות, נצליח לשמור יחד על הבריאות של כל אחד בקהילה שלנו.

- חבישת מסכה על האף ועל הפה
  - שמירת מרחק של לפחות שני מטר בין איש לרעהו
  - היגיינה מיטבית של הידיים
  - הימנעות ממגע בין אישי- חיבוקים, נשיקות וכו'.
- תודה!

שיתוף אישי לגבי תקופת קורונה (ברור שמתכוונת לעכשיו!)

קשה מאוד לחיות בחוויה של סכנה. זה מתיש. זה מחליש. ואולי זו הסיבה ש"מרפס" ופחות מקפידים על ההנחיות המצילות חיים במצב העכשווי של סכנה: חבישת מסכה על האף ועל הפה, שמירת מרחק של שני מטר איש מרעהו, הימנעות ממגע של חיבה, הקפדה יתרה על היגיינה. אנו גרים בקהילה שמתגאה בתפיסתה של ערבות הדדית.... אבל כיצד אנו ערבים זה בזה בשמירה על הבריאות של כל חבר בקהילה שלנו?

חבישת מסכה היא פעולה מצילה חיים. כאשר אתם חובשים מסכה אתם עושים זאת כדי לשמור על עצמכם אבל גם כדי לשמור על החבר, השכן, בן המשפחה, האנשים שאתם בחרתם לחיות איתם בקהילה.

מסכה חובשים על האף ועל הפה... כי נושמים גם מהאף וגם מהפה - חיידקים ווירוסים נכנסים ויוצאים גם מהאף וגם מהפה. (בפעם האחרונה שבדקתי גיליתי שלא נושמים מהסנטר - המקום הנפוץ לחבישת מסכה בימים אלו).

קולה של אמא

אופני כושר | שירה סעדה

• ובאה הקריזה, של הילד שהחליט שהוא רוצה על הידיים, ובכלל אין לו כח לדווש באופניים, וגם בחוטר לא הועיל, ואמא מצאה את עצמה סוחבת על העגלה את תינוקי הקטן, ורועיקו הגדול, ואת התלת אופן. וגם את המוט!! שמסתבר שהתפקיד שלו זה להוסיף משקל... חד אופן חד אופן. • וכל הדרך הילד בכה.. שהוא רוצה שילכו לראות תורא, ברפת של ראש צורים כמו כל החברים, אז אמא מצאה את עצמה נושאת הכלים הרשמית! חד אופן חד אופן.

• ואתה אבא... איפה היית לעזור לאמא? כשסחבה בטיול את תינוקי הקטן, ואת העגלה, ואת התלת אופן וגם את החוטר, וגם דלי וכף שמצאו בדרך, וגם קניות מהסופר, ובשר מהשוחט, חד אופן חד אופן

• אז אמא התפללה לקב"ה - שימציאו אופניים שבאמת מקלות על אמהות, והן לא יהיו יותר נושאות הכלים של הטיול, או לפחות שיתנו מנוי, לחדר כושר בחינם, כדי לפתח את השרירים שיהיה במה להרים את כל הדברים שהילדים בדרך אוספים, ואותנו מעייפים, וגם את המוט! חד אופן חד אופן:

הסוף. נ.ב - מוזמנים להצטרף אליי לעצומה של טרנר חדש- במקום אופני איזון או תלת אופן חד אופן לילדים. תחשבו על זה אמהות יקרות- זה רק גלגל 1 במקום 3, יש סכוי שזה יפחית את המשקל שעל הגב, והוא (הגב שלכן) יודה לי.

אז כתבתי שיר קטן לכבוד יום ההולדת 3 של רועי, זה במנגינת חד גדיא של אבא שלי שהיא די נדירה - אז מבצע מיוחד לקוראי עלי צורים היקרים, מי שלא מסתדר עם המנגינה שיתקשר לאבא שלי ויקבל דיסק חינם:

חד אופן חד אופן:

דזבין אבא במאתיים זוזי לכבוד יום הולדת שלוש של רועי. חד אופן חד אופן

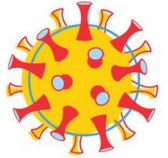
• ובא הילד החמוד - וצעק שהוא רוצה אופנים כמו של השכן, ושהוא לא רוצה בשום אופן, חד אופן חד אופן.

• ובא אבא לחנות - ומרוב מבחר לא ידע מה לקנות. אולי אופני איזון? אולי תלת אופן? אולי בימבה ג'וק מהירה? ובסוף חזר הביתה, לקרוא לאמא לעזרה.... חד אופן חד אופן.

• ובאה אמא - ובחרה בתלת אופן עם חוטר (הקרוי בלעז מוט). להקלת כאבי הגב להורים, וגם שסתם יתפוס עוד מקום בבית.. ובסוף ילך לאיבוד. תלת אופן תלת אופן.

• באותו ערב, אבא החליף בבית נורה, וגם הראה לילד את המתנה היפה, והילד התרגש מאוד, וכבר רצה לצאת לטיול - אז אבא כיבה את הנורה, והסביר לו שעכשיו חושך, והולכים לישון, ומחר אמא תצא איתו לטיול בחד אופן חד אופן.

• ולמחרת יצאו לטיול - והילד בקש לשותות מים, ואמא שכחה את המים בבית, והילד כעס. חד אופן חד אופן.

זכינו וכל שלושת הטקסים היו למופת. במוצע בכל טקס השתתפו בין 170 ל-190 משפחות. בטקסים היה שילוב של קטעי וידאו שצולמו מראש, ומידי פעם קטעים שהיו בלייב. למזלנו כל העניין הטכני רץ חלק וללא בעיות, וכל ההשקעה והעמל היו שווים רק כדי לשבת בנחת בבית ולראות איך כל חלקי הפאזל התחברו לחצי שעה מרוכזת ומרגשת.

גם בני הנוער שיתפו פעולה בצורה יפה ומעוררת התפעלות. הם עזרו בפעולות פיזיות, צילומים, ארגונים, צוותי חשיבה, קריינות, עריכה ועוד ועוד. על כך יבואו על הברכה.

ביום העצמאות היה לנו חשוב גם להעניק תוכן ליום עצמו, ולא רק לערב. הצענו 4 פעילויות לקהילה - חידת תנ"ך, חדר בריחה של "בצופן מפתיע", ראנר עם חידות וסרטונים מורשת של ותיקי הקיבוץ שעלו לערוץ היו טיוב של הועדה. בל"ג בעומר יצרנו פעילות משותפת עם ועדת חינוך וועדת דת. הפעילות חולקה לכמה קבוצות - ילדים נוער ומבוגרים. הפעילות כללה שיעורים, שירים, סרטונים, אפייה, אומנות ועוד.

ביום ירושלים הסתפקנו בהשתתפות בפעילות כללית של מתנ"ס הגוש שכללה חידות וחדרי בריחה בנושא ירושלים. בשבועות קיבלנו החלטה להמשיך את מורשת אירועי השבועות מהשנים האחרונות שהיו בגן הטרקטור אך עקב אילוצי סיטואציית הקורונה החלטנו לשדרג את האירוע ולהפוך אותו לשיירה חקלאית נודדת שתגיע לאנשים עד הבית. תוכנן מסלול מוקפד נהיר וברור שבו תעבור השיירה. נבחרו כלי רכב חקלאיים שקושרו במיטב הפרחים והצמחים. עוצבו ערכות חקלאיות מתוצרת מקומית ובהן דובדבנים, חלב ושיבולי חיטה. שירי שבועות הושמעו ממערכת הסאונד וריקודי הורה ספונטניים פרצו ברחובה של עיר. האירוע סוכם כהצלחה נהדרת.

לסיכום - אשרינו שזכינו לעסוק בצורכי ציבור באמונה. ניסינו כמיטב יכולתנו לקחת את האחריות על כתפינו ולהפיק כמה שאפשר לימונדה מהלימונים החמוצים שהביאה לנו הקורונה. בעבודה קשה זכינו לחבר ולאחד את הקהילה היקרה שלנו בתקופה מאתגרת של ריחוק בידוד ופירוד. היה ועדיין כיף גדול לעבוד בהרמוניה עם אנשים שפועלים יחד למען מטרה כה חשובה.

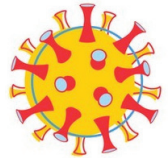
תודה גדולה שלוחה לכל חברי הועדה - אייל אופיר, נועם שטיינר, אפרת קניגסברג, אילון רוזנבלוט, אסתר שנדרור, אבי גולדברג ואביב רון. נוסף לכך, תודה ענקית לרכזת היקרה חגית שכטר על העצות המעולות, העזרה הרבה והליווי לאורך הדרך.

לאחר שהסתיימה מסיבת הפורים היישובית המקסימה היו פנינו נשואות אל עבר הפרויקטים הבאים בתור - הימים הלאומיים. עם פרוץ מגפת הקורונה הבנו שהדברים עומדים להשתנות ללא היכר, ושאלנו ניצבים בפני מעבר חד משגרה לחירום. היות שמדובר באירוע של פעם ב-100 שנה, ומעולם לא התמודדו כאן עם סיטואציה כזאת - לא נותרה לנו ברירה אלא להמציא את עצמינו מחדש ולעצב תוכנית עבודה יש מאין.

העובדה שאנו מנועים מלהיפגש או ליצור מגע הבהירה לנו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים כי לא יהיה באפשרותנו ליזום אירועי תרבות המוניים, וככל שהמצב החמיר הבנו שאפילו מפגשים מצומצמים יהיו בעיה. אי לכך הרגשנו חובה להיות יצירתיים ולחשוב מחוץ לקופסה. ניסינו בחשיבה משותפת ובסיעור מוחות של כלל חברי הוועדה למצוא פתרונות ודרכים כדי לספק לתושבי ראש צורים כתף לתמיכה ומזור תרבותי לכאב הבדידות והסגר. החלטנו לצאת בפרויקט ושמו - "הסרטון השבועי". בכל תחילת שבוע תושבי ראש צורים קיבלו משימה משפחתית שאותה היו צריכים לתעד, למשל - שלט יצירתי לחיזוק הרוח, איחול שבת שלום, קליפ מילים יפה, טיולים ביתיים ועוד. החומרים נערכו על ידינו ונשלחו כסרטון מרגש בסוף השבוע. כל הסרטונים עלו לערוץ יו טיוב ייעודי של הועדה.

מצאנו בדרך זאת יתרונות רבים כי היא שילבה מספר אלמנטים יחסית קלים להשגה:

1. שימוש בכלים דיגיטליים פשוטים.
  2. שיתוף פעולה מעולה של התושבים ששיוועו לתרבות, עשייה משפחתית והרגשה של ביחד. מעין מדורת שבט קיבוצית.
  3. הרגשה של "צרת רבים, חצי נחמה", שותפות גורל של כל התושבים שהתמודדו עם סיטואציות משפחתיות דומות מצחיקות ומאתגרות.
- לקראת הימים הלאומיים התחלקנו לצוותים שעבדו בנפרד על הימים השונים - יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות. כל צוות גייס תושבים נוספים ובני נוער כדי שהפרויקטים יצאו לפועל בצורה המיטבית. מההתחלה היה ברור לנו שהטקסים השנה יעברו בצורה וירטואלית, ואחרי שבחנו לעומק את החלופות בחרנו בתוכנית "זום" כתוכנה שבה נשתמש במהלך תקופה זו. לתוכנה זו שיתרונות רבים כמו שיתופי מסך, מספר משתתפים גבוה ואיכות סאונד. על מנת להפיק את המיטב מהתוכנה החלטנו לרכוש את גרסת ה"פרימיום" כדי להגדיל את מספר המשתתפים ואת זמן הפגישה בוידאו שבגרסה הרגילה עומד על 40 דקות.

'הרי כבר 70 שנה ולא זכיתי שתיאמר': 'זו הפעם הראשונה' עם הקורונה, זכינו :

פעם ראשונה - ליל סדר לבד .

פעם ראשונה - לימוד ההגדה בנחת .

פעם ראשונה - ללא רעש ובלגן.

פעם ראשונה - שולחן הסדר נקי וקטן, גביעים לא נשברו, יין לא נשפך.

פעם ראשונה - גנבתי את האפיקומן.

פעם ראשונה - כלי פסח כללו - זוג צלחות, כוסות, סכ"ם, סירים קטנטנים.

פעם ראשונה - הבית נקי ומסודר כל הזמן.

פעם ראשונה - תפילות בערבי חג ושבת בבית, משותפות.

פעם ראשונה - אני לרודי ורודי לי - בניסן.

פעם ראשונה - נהניתי מהבידוד שנכפה עלינו.

לעומת זאת, בניקיונות הפסח - לא היו כל הנחות.

החשש של ילדינו - שמא נראה כי טוב ונרצה עוד.

העולם עצר מלכת, מרוץ החיים נדם, שקט ודממה מסביב, החורף שימש כתפאורה להשלמת האווירה, ונעל אותנו בבתים, אין יוצא ואין בא, נכנסנו לתוך בועה.

ואני - בחדר היצירה, ביליתי בו לילות כימים בכיף, אוהו כמה נעים, בתפירה, ברקמה ובקריאת ספרים, שסוף סוף זכו לעדנה.

עוקבים אחר החדשות והמספרים, הנחיות מפי ביבי וחבר המומחים --- ונלחצים.....

באופן אישי, חשתי את המוות קרוב ומוחשי, חשבתי לעצמי שעדיין לא מיציתי את כל תכניותי, ויש לי עוד המון באמתחתי. חרדה אחזה בי. ודוד צחק על פסימיותי. בכל בוקר קולו של דוד הרעים את הרחוב והעיר את ילדי השכונה, כל משפחה וילדיה זכו לקריאה אישית בשמה, החל מבני השלוש וכלה במבוגרים, כולם ממתינים לקריאת הגבר: 'בוקר טוב משפחת שוורץ....., משפחת ווברמן....., משפחת ברטמן....., שחר ושלומי....., משפחת לוי וריין. ומשיבים לו מן החלונות כולם כמקהלה, 'בוקר טוב סבא דוד'. ואם חלילה הוא מאחר, הילדים אינם מוותרים, הם מעוררים את הישן.

שכונתנו היקרה, במרפסות לא זכינו, אך בשכנים יקרים ומקסימים זכינו ועוד איך. אם בשכנויות עסקינות, שחר וטל שוורץ עמדו לשירותיו של דוד ב"היכון" לקניות ולעזרה כל הזמן. וכך גם שאר השכנים. בתפילה משותפת קיבלנו השבת, במוזיקה, שירים וריקודים, משפחת לוי את מצב הרוח מרוממים, פעילות משותפת בהכנת השלטים: 'הקורונות של דוד'. ו'שכנים מחוברים באהבה מרחוק'. ארז דאג לצילומים ולטקסים, וקבלת הזר כנציג הוותיקים - לכבוד ולתפארת מדינת ישראל. הילדים הפכו לנו לנכדים

ואנו להם לסבים, כתחליף למקור. זכיתי להכרה בפי הטף כ'סבתא דוד'. כמאמר הכתוב: 'טוב שכן קרוב מאח רחוק'. מידי פעם בוצעה התגנבות יחידים, של בן או בת שהתגעגעו, קפצו לביקור חטוף, בחצר האחורית. אירוח מוזר ומנוכר, שמירת מרחקים עם מסכות על הפנים, ללא נשיקות וחיבוקים וללא נכדים. למשפחה ספרדית, ה'קור' והפרידה מרחוק קשים מנשוא.

הזום התגלה כמכשיר נחמד, מקרב ומגשר. נערכו מפגשים משפחתיים, הקתדרה המשיכה בהרצאות, גם קפה בשלייקס לא וויתר ושרנו בציבור בזום. חוגים, פגישות ושיעורים המשיכו, כמו כן קשרי טלפון לקרובים ולרחוקים. יחד עם זאת מערכות התקשורת הציפו את הרשת, מרוב הודעות פספסנו לא פעם את התשובות.

דוד מה הוא אומר? בין שחרית לערבית, גינתנו מפריח, מטפל בכל עץ ושיח, בין טלוויזיה לעיתון, בין המטבח לסלון, תבשילים וסלטים ורוב מטעמים, כיד המלך לכבוד שבת וחג מוכנים, ב'מסטר שף' מתחרים, יוצא לסיבוב קצר על הקלנועית, לשאוף אויר במרכזית.

תפילת הרחובות מצאה חן בעיני, במיוחד עם החזן רמי ינאי, שהנעים בקולו הערב. חשבתי לעצמי, הקב"ה אומר לנו: "אתם ספונים לכם בבתי הכנסת שלכם, צאו אל הרחובות, קרבו את העם". אני מקווה שבערים המעורבות, תהיה השפעה לתפילת המרפסות, בע"ה.

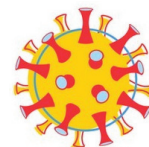
היתרון של המסכה, לדעתי, הוא מניעת שיחה בשעת התפילה.

על טיפולים חיוניים בבית החולים וויתרנו, מחשש להידבקות, ואיני יודעת - מה מסוכן יותר הקורונה או חוסר הטיפול? כשנאלצנו להגיע לאשפוז יום, אילו יכולתי לא לנשום, הייתי עושה זאת בשמחה, לא נגעתי במאומה, סבלתי בתוך כפפות ומסיכה, על הכיסא לא מצאתי מנוחה. הזמן עמד מלכת, והאינפוזיה טפטפה לאיטה, לבדוק את מידת סבלנותי ניסתה. בשוכנו הביתה, במי רותחין גופנו חיטאנו, הבגדים לכביסה השלכנו, כאילו את טומאה טיהרנו. ורק אז נשמתי לרווחה, וישבנו לארוחה.

ביום העצמאות ניצלנו את ההזדמנות, והצטרפנו לסיבוב, בשמחה עזבנו את הסלון, ועם שיירת צה"ל מד"א צעדנו בגאון, דוד בקלנועית, ואני נושאת הדגל - רגלית .

ישר כוח גדול לוועדת תרבות שדאגה כל הזמן לפעילות, לצוות צח"י ולוועדת עזרה הרדית שדאגו לשמירה על קשר בין התושבים, ולמרות שהיינו סגורים, לא היינו מנותקים. בתקווה שנחדש ימינו כקדם, נשוב להיפגש בלא חשש מפני איש. לארח ולהתארח, לבלגן ולנכדים, לרעש ולצלילים. לתפילות בבית הכנסת, ברוב עם הדרת מלך. וזיכרון ימי הקורונה יירשם בדברי הימים, כסיפורי סבתא לנכדים.

שגרה/שגרר (נכתב ביום היכנס לבידוד)

נחשון שרלו

ולהעמיס עליך עוד עניינים.

אבל, ויש כאן אבל גדול!

חייבים מידי פעם לזום את היציאה מהשגרה. כי רק כאשר יוצאים מהשגרה יודעים להעריך את השגרה המבורכת. היציאה מהשגרה לא באופן קבוע אלא באופן יזום תורמת לנו להעצים ולממש את חלומותינו ותקוותינו.

נכנסנו לשגרת החורף יצאנו ממנה בפתאומיות לחופשת הקורונה, נכנסנו לשגרת הקורונה יצאנו לשגרת חצי לימודים, לימודים מלאים, ועכשיו שוב יציאה מהשגרה לבידוד (גם סוג של שגרה) בעזרת ה' נצא ממנה בריאים ושלמים עם עוד תוכנות לחיים, וגלגל חוזר בעולם... שגרת חופש שגרת לימודים שגרת חגים וכו' וכו' אנחנו חושבים שאנחנו מנהלים את השגרה והיציאה ממנה, אך תמיד נזכור שיש מנהל אחד לעולם, הקב"ה.

בכל עלייה לקו, ממש לפני תפיסת אחריות על הגזרה, המג"ד שלי היה נכנס לאולם והיה אומר כך: "אנחנו נכנסים לשגרת עבודה אבל מבחינתי שגרה זה שגרר... כשאתה בשגרה ועושה אותו דבר, זה ממש רע, והאויב יכול להפתיע אותך".

בהתחלה ממש הסכמתי אתו. בשירות הצבאי אתה צריך כל הזמן לשבור את השגרה בפעילות, וכך האויב לא יודע מהיכן תבוא, ותוכל להשיג את מוטיב ההפתעה שלך ולהכריע את המלחמה לטובתך.

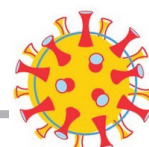
בחיים האמיתיים.... לא הסכמתי איתו.

שגרה היא דבר מבורך!

תזכרו את ה-31.8 לעומת ה-7.9 איזה הבדל. איזו שגרה מבורכת שבוע אחרי תחילת הלימודים, ברגע "שהייתי נכנס לאוטומטי"... אתה יכול להתפנות לדברים אחרים

על מקומי

ציונה טבול

לחזור לשגרה זה להבין שהסתיימה לה תקופה עם כל הטוב והמיוחד שהיה בה, וגם עם כל המורכב והמאתגר שנכח בתקופה זו.

לחזור לשגרה זה לוותר על הרבה חלומות, אבל גם לשמוח בהיכרות עם חלומות אלו, ולנסות להגשים אותם לאט לאט או אולי מהר מהר לפני שייעלמו.

לחפש את השגרה זה הכי טבעי בעולם, ולחזור לשגרה זה לרצות וודאות ויציבות, גם אם הן רק אשליה.

לחזור לשגרה, ולהתפלל לא ליפול לשגרה, אלא רק לזרועותיו המושטות של הקב"ה.

לחזור לשגרה, להיות ערה למחזוריות, ולבקש להתחדש בתוכה כמחדש בטובו בכל יום תמיד.

לחזור לשגרה זה להתלבט אם ואיך לחזור. זה לעצור רגע ולחשוב לאיזו שגרה אני חוזרת, ולמה אני רוצה לחזור ולמה לא.

לחזור לשגרה זה להבין שהשגרה קצת השתנתה. שהשגרה היא לא אותה שגרה שהכרנו.

לחזור לשגרה זה לחזור לכל מה שהיה וגם להתחיל דברים חדשים.

לחזור לשגרה זה לחזור לכל מה שהבטחתי קודם לאחרים ולעמוד במילה שלי, למרות שכמו שאני היום, לא הייתי מבטיחה את מה שהבטחתי קודם לכן, אך אני לוקחת אחריות על המילה שלי.

לחזור לשגרה זה לרצות לחזור, אבל גם ממש לא.

לחזור לשגרה זה לזכור שגם בשגרה יש רע.

אורי דיטור

הפינה של אורי

חולצות "טאי דאי" וכמובן, מסיכות, שאותן אסור לשכוח. והכי חשוב שנדבר על זה שפתחו סופסוף את החנויות מחדש, אין מרגש מזה (סתם... על מי אני עובדת? ברור שגלירות ריבת חלב זה יותר מרגש אבל נזרום), בתכל"ס, כשחושבים על זה, ואין אחד שלא חשב על זה, שנת 2020 היא שנה מעיקה ומיגעית, וקצת מזכירה את השטן אם מדמיינים אותה עם קרניים, סטיית מהנושא, בכל אופן אין לי עוד מה לספר, אז תדמינו פה סיפור ארוך כזה, בעל משמעות. ולסיום תבקשו מהקורונה ללכת, כי אני לא יכולה לשמוע יותר את המילה הזאת, ותשמרו על ההנחיות, יאללה ביוש!

אז חזרתי אליכם כדי להנעים את זמנכם, או מה שזה לא יהיה. חזרנו לשגרה, והגיע הזמן כי בינינו אף אחד לא היה רוצה להשאר בבית עוד דקה אחת נוספת. אבל כמו כל מי שחזר לשגרה, גם אתם מרגישים שהיה כיף בבידוד ואתם רוצים לחזור לא לעשות כלום במשך כל היום, ללכת לישון ב-5 לפנות בוקר, ולטחון אוכל בכמויות. אז יש שתי אפשרויות: או שאתם באמת שמחים שחזרתם לשגרה, או כמו שכבר אמרתי, אתם "מתים" שיהיה גל שני, ושחברתנו הטובה, קורונה, תישאר פה לזמן מה. אבל תודו שזה היה מרגש לחזור לשגרה ולראות את כולם עם סטייל חדש כגון: גלח, פוני, שיער מחומצן וצבוע, קארה, ג'ינס אקונומיקה,

שמי מיכל
(לוטבק) קרנץ
ואני גרה בִּישׁוּב
כמעט 6 שנים.
אני במקצועי
פסיכולוגית
קלינית ולפני
קצת יותר משנה
וחצי הצטרפתי
למרכז חוסן
של גוש עציון-
אפרת וביתר.
מתוך שיח עם
אנשים בקהילה

איכות אישי, משפחתי וקהלתי
מתמודדים עם קושי
או חרדה על רקע בטחוני
טיפול ממוקד לילדים, נוער ומבוגרים

לשם צילום - מ/ר' מובטח

מענה טלפוני בין השעות 8:30-14:30

02-9939378 | 058-3989550

או במייל: mhetzion1@itc-office.org.il

מרכז חוסן עציון פועל עם רשויות אפרת, ביתר וגוש עציון לחיזוק החוסן הקהילתי, על רקע ההתמודדות עם המצב הביטחוני: קידום החוסן, הערכות לחירום ומתן טיפול רגשי

טופס פניה ראשוני

מרכז חוסן עציון

הטלטלה. עקב
כך מטרה
חשובה היא
יצירת החוסן
הקהילתי, צוותי
הצח"י מהווים
גורם משמעותי
וביישובינו יש
לתת קרדיט
גם לוועדות
השונות ולרכוז
הקהילה.

חוסן קהילתי
- מרכז החוסן

עובד בשוטף מול הרשויות לבניית מערך תמיכה ומענה לשעת חירום. כמו כן, ניתן לבקש ממרכז החוסן סדנאות קבוצתיות לעיבוד ארועי חירום שונים וכך למשל נעשו סדנאות עקב אירועי חדירה או חשש חדירה, פיגועים, קורונה ואף אחרי תאונות קשות שארעו]. כמו כן מועבר מערך שיעורים של "מקום בטוח" בבתי הספר השונים להקניית כלי חוסן לילדים.

טיפול פרטני – מרכז החוסן אף מעניק טיפולים דיסקרטיים פרטניים לילדים ולמבוגרים, וטיפולים משפחתיים באפרת, בגבעה הצהובה, ובתקוע על רקע פעולות איבה (גם ארוע כמו חשש חדירה שארע ביישובינו יכול להוות טריגר). הטיפולים הינם קצרי מועד וממוקדים, והם ממומנים על ידי ביטוח לאומי. יש לציין כי גם לאנשי רשויות כמו, רבש"צים צוות כוננות, צח"י, אנשי הנהלה מגיע טיפול תמיד מעצם היותם תמד הקהילתי.

התברר לי שלא כולם מכירים את המרכז. אני מנצלת את הבמה הזו לספר לכם מעט על מרכז החוסן האזורי שלנו, על מנת שתפנו כשתזדקקו או כשתרצו חיזוק, ותדעו שאופציה זו קיימת בעבורכם. אתם מזומנים כמובן להתייעץ איתי או לפנות ישירות למרכז.

מרכזי החוסן הוקמו בהחלטת ממשלה, והינם חלק מהקואליציה לטראומה. חברים אחרים בקואליציה הם ער"ן, מהות נט"ל ועוד. מרכזי החוסן הוקמו לשם סיפוק מענה בשעת חירום, חיזוק החוסן הקהילתי בתקופת רגיעה, ונתינת מענה טיפולי ממוקד וקצר מועד, חנימי, לנפגעים על רקע פעולות איבה.

אירוע טראומטי הוא אירוע בו קיימת חוויה של איום על הגוף או על הנפש. בעת חשיפה לאירוע טראומטי המערכת הנפשית שלנו מוצפת בגירויים שהנפש אינה יכולה להכיל, לעבד או לתרגם, אין לנו יכולת לתת מילים ופשר לאירוע שעברנו. כי הרי אירוע טראומטי הוא אירוע לא הגיוני ועל כן הוא קוטע את הסדר את הרצף ואת השגרה. המידע מהאירוע הטראומטי נותר בצורתו הגולמית. טריגרים שונים גורמים למידע לשוב ולעלות בצורה חיה וגולמית – עם אותן עוצמות רגשיות כאילו זה קורה כאן ועכשיו בשנית.

90 אחוז מהאנשים מחלימים באופן טבעי מטרומה.

זה טבעי להגיב באופן לא טבעי לאחר אירוע טראומטי, כך שכל תגובה היא לגיטימית ובמקום לאחר אירוע קשה. אך נצפה לשיפור והחלמה עם הזמן.

אז מה עוזר לנו להחלים באופן טבעי?

מחקרים הראו כי אחד המשתנים המשמעותיים הוא הרקע הסביבתי ממנו מגיע האדם – ככל שלאדם יש גב תמיכה, שיוך למשפחה, לקהילה ולחברה עם סולידריות ואכפתיות כך קטן הסיכוי לפיתוח פוסט טראומה (PTSD). היציבות הקהילתית מאפשרת לפרט לשרוד את המשבר, את

ביער

אני עומדת

בַּמַּעֲגָל

עד אשר יבוא מטר

או שאותי תחני

אִינִי מוֹשִׁיטָה אֶת יָדִי

כִּי אֵין יוֹתֵר

לגעת

וְקוֹ עֵפֶר תַּחֲנוּחַ, דִּק

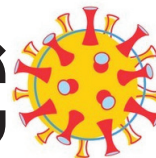
תוֹחַם אוֹתִי לַעַד

וְיָמֵי עוֹד יִבְקֹשׁ

לדעת

אִיד לְרִקְדָּה אֶתִּי

אז איך זה להיות בעלת עסק בימי הקורונה?

אפרת כהן-מוריס

כי כשאין ברירה, אז אין ברירה. נו...

אבל לא התכוונו לוותר, והחלטנו, שאם משקי בית פרטיים הם הלקוחות היחידים שמותר ואפשר לשרת, נעבור לשרת לקוחות פרטיים. ויצרנו מוצר, זר לחלוטין לממדי ההזמנות שאנחנו רגילים אליהן - מגשים לשבת. מגש אירוח מפנק של ארוחה מלאה, ומכרנו אותו מדי שבוע, בימי חמישי ושישי בלבד. ההיענות הייתה מדהימה! ואין לי איך להסביר את זה מלבד להגיד, שאני מוקפת באנשים ממש ממש טובים. בנוהל, בכל יום רביעי, פרסמתי פוסט בפייסבוק שמציע מגשים לשבת. שלוש דקות אחר כך, הוא כבר הופץ, מבלי שביקשתי וללא בקשת תמורה, בהמוני קבוצות ווטסאפ ברחבי הגוש. עד הערב, כבר אספתי 50-60 הזמנות. שהמשמעות שלהן בעבורנו היא אמנם לא עסק רווחי, אבל בהחלט ראש מעל המים. בכל התקופה הזו, מעולם לא נדרשתי ליותר מפוסט אחד בפייסבוק בשבוע, כדי למכור מגשי אירוח לשבת, עד קצה גבול היכולת. תופעה כזו, שום יכולת שיווקית אובייקטיבית, מדהימה ככל שתהיה, לא יכולה לייצר. הרצון של אנשים לעזור, הסולידריות והתמיכה בשעת משבר - היו מפעמים. זה הגיע לרמה, שכשהסתובבתי עם הילדים ביישוב, בסך הכל מאה מטר מהבית, כמעט תמיד נתקלתי במישהי או מישהו, ששאלו והתעניינו, מה מצבנו והאם אנחנו מסתדרים. אחד הגדיל לעשות, ואפילו הציע כסף. (וכן, זה היה מביך. אבל מיוחד מאד).

אני לא מנסה לטעון שזה היה קל ומהנה. לא קל, לשנות פאזה ברמה הזו. לא קל, לא לדעת, מתי נחזור להתפרנס, או כמה זמן אנחנו עוד מסוגלים להחזיק, כשיש מערכת גדולה על הראש ועובדים לשלם להם. לא קל, ללמוד בזמן אמת איך להחליף מערכת שבנויה לשרת בו זמנית, עשרה לקוחות שמזמינים מאה מנות כל אחד, במערכת שמשרתת בו זמנית מאה לקוחות, שמזמינים עשר מנות כל אחד. (מספרים גנריים להמחשה כמוכן). זה תובעני, דורש למידה בלתי פוסקת, התמודדות עם תסכולים, כשלונות, אכזבות, והרבה מאד חוסן נפשי ומנטלי.

לא הייתי רוצה לחזור לשם. אבל, אינני מצטערת על שהיינו שם. לא הייתי מוותרת, על כל מה שלמדנו. ובעיקר - שמחה מאד מאד, על מה שאנחנו יודעים היום. על הכוחות שלנו. ובעיקר על המשפחה המקסימה שלנו, החברים המופלאים והתומכים שלא עזבו לרגע, והקהילה המחבקת שכתוכה אנחנו יושבים בחיים, בחיים! לא היינו עושים את זה בלעדית. ואין לי אלא להסיק, שעשינו משהו ממש טוב, כדי שיגיע לנו לזכות בכם. שנזכה להשיב בשמחות.

בחודשים האחרונים, שמעתי את השאלה הזו מלא מעט כיוונים. והתשובה האמיתית, היא שאין לי מושג. אני יודעת איך זה להיות אפרת כהן-מוריס כבעלת עסק בימי הקורונה, וגם בזה אינני בטוחה. תקופה כזו מבלבלת ולא טריוויאלית, עוד ייכתב עליה רבות בספרי ההיסטוריה, הסוציולוגיה והממשל. כול אחד חווה אותה באופן כל כך שונה. הסיפור האישי שלנו, מתחיל ביום שבו הודיעו על הגבלת התכנסויות למאה איש. היום, מצחיק לחשוב שזו הייתה טלטלה בעינינו. (מי ידע, שיומיים מאוחר יותר יסגרו לנו את מערכת החינוך ושבוע אחר כך, את העסק בכלל). באותו רגע, המשמעות הייתה שורה של ביטולים שלא ידענו כמותה, וירידה פתאומית של 50% לפחות, בנפח העבודה של הקייטרינג. שלוש דקות אחרי ההכרזה הדרמטית, בהבנה ראשונית מה נוחת עלינו כאן, כבר היו לנו ברור, ליוסי ולי, שלפני הכל, אנחנו מחזירים מקדמות במלואן לכל מי ששילם אותן ומעוניין לבטל. ועוד יותר היה לנו ברור - שאנחנו לא מתכוונים להכנס לפאניקה.

ענף ההסעדה, הוא ענף תנודתי מאד, ואחד הראשונים שנפגעו בעיתות משבר. מי שרוצה להיות חלק ממנו, ולעשות את זה נכון, צריך לדעת להתכונן למגוון תרחישים קיצוניים ולמרות שלא ציפינו לשעת מבחן קיצונית עד כדי כך, הגענו מוכנים. בפוסט שפרסמתי במדיה חברתית באותו ערב ראשון של הגבלות, כתבתי לעוקבים שלי שאני הראשונה שמאמינה ששום דבר לא קורה סתם. ושאני מבטיחה, שנחפש בלי סוף, עד שנמצא את הדרך להשתמש במשבר הזה כמנוע לצמיחה. במבט לאחור, קשה לי להבין מאיפה הצלחתי לשאוב את כל האופטימיות והחוסן האלה. אני יכולה לומר שבמובן מסוים ומוזר, המדיה החברתית - פייסבוק ואינסטגרם, שבאופן די קבוע אני כותבת שם, עזרו לי מאד להחזיק את הראש מעל המים. כי כשהגיעה כמה ימים מאוחר יותר, הורדת השאלטר המלאה על ענף האירועים - כבר הספקתי לקנות לי תדמית אונליין, של אופטימית חסרת תקנה ומלאת עשייה. הרגשתי שאין לי ברירה, מלבד להמשיך בקו הזה, למען עצמנו ולמען כל בעלי העסקים סביבי, שרבים מהם ריגשו אותי, כשכתבו שהתכנים שלי עוזרים להם ונותנים תקווה.

בשלב זה, התחיל מן "ריקוד" מוזר כזה של יצירתיות: מחליטים על מוצר חדש ברוח התקופה, מפרסמים אותו, ודקה לפני שפותחים לרכישה, מגלים שגם הוא כבר לא רלוונטי, כי הפך למנוגד לתקנות. בפעם הראשונה שזה קרה, הופתענו. בפעם השנייה, התבאסנו. בפעם השלישית, כבר צחקנו.

צלמת - כל תמונה, סיפור | מירב טבול

כשראיתי בעין את המטרה הנכונה, מצאתי את עצמי נכנסת לבוץ, עומדת בשדה קוצים, קופאת מקור, מטפסת על סולמות (ו...נופלת) ומגלה לבסוף שהמאמץ והשיגעון היו שווים.

תמיד אהבתי את המפגש האנושי, ומצאתי שחשוב לי האתגר לבטא בתמונה את האופי והייחודיות של כל מצולם. התמונה היא מזכרת, היא חוויה בפני עצמה והיא גם משקפת לכל מצולם את עצמו.

אני מגיעה לצלם מתוך מודעות שלעיתים יש מבוכה גדולה, דימוי גוף נמוך, ביישנות, סגירות, חוסר ביטחון, ולפעמים ביטחון מופרז, לא תמיד הכול זורם בקלות...אני משתדלת לכבד, אך במקביל לתת קרקע נוחה להשתחרר, להיפתח ולבסוף גם להנות.

מאז הדברים מתגלגלים לכיוונים שונים:

פגשתי ילדי חלאקה רגע לפני התספורת הראשונה.

פגשתי ילדות בנות-מצווה נרגשות בצילומי "העצמה וחוויה".

נפגשתי עם משפחות לצילומי משפחה מגבשים.

יצאתי לצילומי תדמית ולצימר כפרי בהרי גוש עציון.

השתתפתי בצילומי קולקציה של פיג'מות בתנאי קורונה דוחקים.

והתרגשתי כשהצילומים ניתנו כמתנה לאדם אהוב.

אני מאחלת לעצמי,

להמשיך ולפגוש אנשים מגוונים בנקודות זמן שונות בחיים, להמשיך וללמוד ולהתמקצע, לראות את היופי שמסביב ולתת לו מקום ביצירה, לזכור לתת לה' יתברך מקום של כבוד בתוך העשייה, ולהצליח לספר בכל תמונה את הסיפור הפרטי שלכם!

זו הזדמנות בשבילי להודות, ושוב להודות לאיתן בעלי, שנותן לי את מלוא התמיכה והמרחב

לחלום, להגשים ולעוף קדימה.

נפגש בשמחות!

מירב טבול

התבוננות ויצירה תמיד היו חלק משמעותי מהחיים שלי. הסתכלתי והתבוננתי בעין סקרנית על אנשים, משפחה, טבע ובכלל על סיטואציות שמתרחשות, אך לא עלה בדעתי להפוך זאת למקצוע.

לקח לי זמן להבשיל, לגלות, לשים את האצבע על הדבר, לעזוב את המוכר והשגרתי ולשנות כיוון.

התפללתי המון ובקשתי "אור בהירות הדרך" - בקשתי שהדרך שלי למצוא את העשייה הנכונה, תהיה בהירה והכי מדויקת לי.

האסימון נפל תוך כדי שצילמתי לתומי קערות עץ יפות שמכרתי באותה תקופה. מילאתי אותן בתפוזים ולימונים, שיחקתי עם הזוויות, שיניתי מיקומים ופתאום הבנתי שאני

נהנית מעצם חוויית הצילום ושהעשייה הזו מביאה לידי ביטוי כוחות שונים שיש בי ויוכלו להתממש דרך הצילום. משם הדרך ללימודי הצילום הייתה קצרה.

חזרתי לספסל הלימודים,

מחברת, עט ו...מצלמה

תוך כדי הלימודים הבנתי איך הדברים מתחברים לי כראוי, וקבלתי כלים מקצועיים לבטא אותם, חשתי איך כל החושים מתחדדים ומתגייסים לטובת תמונה הרמונית אחת.

ישבו איתי בכיתה נערות בטווח גילאים צעיר וראיתי איזה ערך מוסף יש לבשלות הגיל במקצוע, והבנתי שזווית ההסתכלות הבוגרת מביאה איתה עין מלאה, רחבה ועמוקה יותר.

עוד במהלך הלימודים התחלתי ליצר לעצמי הזדמנויות צילום, ראיתי בכל מפגש או יציאה הזדמנות להתאמן ללמוד ולהתמקצע, וכשהטבע יצר הזדמנות שקסמה לי, יצאתי עם חברות ליום צילומים מרענן ומעניין.

ב-12 למרץ, נכנסה לביתנו עז.

עד אז, חשבנו שאנחנו, דוד ואני, הורים לארבעה ילדים קטנים, שעובדים בשלוש משרות ולומדים לתואר שני אחד, חיים חיים די עמוסים. ואז התייצבה העז בפתח ביתנו ובפה מלחך עשב אמרה: "זה עמוס בעיניכם? בואו ואראה לכם מה זה עמוס באמת". ככה מצאנו את עצמנו עובדים מבחוץ (דוד החיוני) ומהבית (אני הלא חיונית) ולומדים, תוך כדי טיפול 7-24 בארבעה ילדים, הכנת 12 ארוחות ביום ובין לבין שטיפת כמויות של כלים שלא היו מביישות בסיס צבאי ממוצע.

על התקופה הזו כבר קיטרתי מספיק במאמר הקודם, אבל אז עוד לא ידעתי איזו תפנית מפתיעה תתרחש בעלילה.

ב-17 למאי, הגיע חיים ביבס, יו"ר השלטון המקומי (תפקיד שעד יום קודם לא ידעתי שבכלל קיים, וגם היום אין לי שמץ של מושג מה הוא אומר, אבל אני משוכנעת שאין במדינת ישראל תפקיד חשוב ממנו), הניף את ידו בביטול על המתווה המסודר של משרד החינוך, שהחזיר את כיתות א'-ג' למערכת שבועית מלאה עם המורה לספורט, את ילדי הגנים לשלושה ימים כן-שבוע לא, ואת ילדי כיתות ד' ומעלה לשעתיים בשבוע אחר הצהריים, שלוש שעות ביום שישי וכל מוצ"ש רביעי לסירוגין, והכריז: "החגיגה נגמרה חמודים, ממחר כולם חוזרים לבית הספר".

חיים ביבס הוציא את העז, אבל העז לא יצאה לבד. לאות הוקרה על האירוח האינטנסיבי שלה בביתנו הקט, היא השאירה לנו מתנה קטנה: מתנת העבודה מהבית.

עד אז בימים שלפני הקורונה, סדר היום שלנו היה מורכב מאטרף של בוקר: להעיר את הילדים מוקדם, כדי להספיק לצאת לפני הפקקים. מרוץ שבו כל שניה חשובה, והתוצאה בו היא תמיד אחת: כשלון. לאחר מכן לנסוע בפקקים של שעה דרך שאמורה לקחת חצי שעה ובדרך להיזכר בכל הדברים ששכחנו בבית. גם בצהריים חזר אצלי תמיד אותו ריטואל: ברבע לשלוש, שנייה לפני שאני צריכה לצאת, ובעודי מנסה לסיים את כל העניינים הדחופים של היום, לקבל טלפון מהגדולים, שחזרו מבית ספר ורצו לספר לי ממש עכשיו על כל מה שקרה היום, וגם לשאול כמה שאלות חשובות כמו מה בדיוק יהיה ביום ההולדת שלהם בעוד שלושה חודשים, והאם בעצם כבר אפשר ממש עכשיו לקחת שלוק, ולצאת בלחץ בשלוש, בדרך לנפנף לשלום לבוסי, שרוצה רק לשאול משהו קטן ולא מבינה שאני על זמן שאול, להגיע לאוטו, לגלות שכבר שלוש ורבע, להתבאס, לנסות תוך כדי היציאה מהחניה לשים ויזי לראות אם כדאי לנסוע מהוולאג'ה או מהמנהרות, לגלות שבאף אחת מהדרכים לא אגיע לגן בזמן, שוב להתבאס, להתפלל שלא יהיו פקקים בצומת הגוש, לגלות שכמובן, יש פקקים, להילחץ, לשלוח הודעה בקבוצת האמהות הנואשות אם

מישהי יכולה לחכות חמש דקות בגן עם תומר. ל-ש-מ-ו-ח שיש כאן כאלה שכנות מקסימות, לנסוע בלחץ ולהגיע מתנשפת (למרות שרק נהגתי) ברבע שעה איחור לתומר ושניה לפני שסוגרים את הגן של נבו.

אבל כל זה שייך לדור הקודם, פרה-קוביד 19, עכשיו אנחנו בעידן החדש: עידן בלי פקקים, בלי לחץ, בלי לגלות בטיסה המהירה לגן שבעצם אין באוטו מספיק דלק להגיע לגוש. עידן שבו קמים ברוגע, עובדים קצת עד שהילדים מתעוררים, אחר כך מארגנים אותם בנחת לגן, חוזרים, שותים, אוכלים משהו ומתחילים לעבוד, וכל זה עוד לפני שמונה בבוקר. בצהריים הגדולים חוזרים מבית הספר, אפשר לקבל את פניהם בבית, לשמוע את כל (טוב את רוב) מה שהיה היום, להכין איתם שיעורי בית, לתת להם משהו לאכול, וללכת לאסוף בזמן את הקטנים.

לרגע נדמה לי שהמציאות הזאת, של לנסוע שישה ימים בשבוע לעבודה שייכת לגלגול חיים אחר ממש כמו החתונות ההמוניות או חיבוק לסבא וסבתא.

מעבר לפיזור ולאיסוף של הילדים, העבודה מהבית חוסכת לי כשעתיים כל יום שהיו מורכבות מנסיעה, הפסקה בעבודה (שחייבים לקחת) והתארגנויות. גם העומס בשעות אחר הצהריים פוחת, כי בזמן הטלפונים או כשמריצים משהו אפשר לשים מכונה, לשטוף כלים וכו'. הכל רגוע יותר. אם מישהו חושב שהעבודה מהבית היא לא משהו לא רציני - ההפך הוא הנכון. כל מי שעובד במשרד ולא מול לקוחות, יודע שכשאתה במשרד - שעות העבודה הן ברוטו, כלומר מרגע שנכנסת למשרד אתה עובד, וזה לא משנה אם רבע שעה מתוך זה אתה שותה עם מישהו קפה, מדבר עם אמא בטלפון או סתם משוטט בפייסבוק. לעומת זאת, בבית, שעות העבודה הן רק הזמן שאתה נטו עובד, ולכן התפוקה גדלה בהתאם.

אני לא אומרת שאין חסרונות, כי יש כאלו בכל דבר. לעיתים יש דברים שהיו נסגרים במשרד בחמש דקות ואילו בעבודה מהבית נצרכת תכתובת של 30 מיילים. נכון גם שלפעמים הבוס חושב שאם אתה עובד מהבית, אז אתה בעצם זמין כל זמן שאתה בבית - כלומר כל הזמן. אבל על רוב הבעיות ניתן להתגבר ואחרי עשרות שנים של עבודה בחלל אחד לגבש נורמות עבודה חדשות, כאלו שלא יהיו כרוכות בנסיעה יומיומית למשרד.

אני מאמינה שיש אנשים שממש לא מזדהים עם מה שאני כותבת, כי בשבילם מקום העבודה זה לא רק מקום שבאים נטו לעבוד וללכת הביתה. גם אני זוכרת את עצמי בגיל 22, גרתי אז בדירה שותפות שכורה ומתפוררת, כזו שאם בבוקר מצאתי חלב במקרר זה היה יום המזל שלי. מנגד, המשרד שבו עבדתי היה הכל: מקום של מפגש, אוכל, תרבות, ספורט ומה לא. הייתי מקבלת בעבודה שלוש ארוחות

כל יום, כולל נשנושים בין לבין ועוד צ'ופר למתמידים: גלידה בעשר בלילה. בצהריים הייתי יוצאת לאכול עם אנשים מהעבודה, השיחות הכי אישיות שלי היו עם חברים בעבודה. היה בעבודה גם חדר מנוחה, חדר עם משחקי מחשב, שולחן פינג פונג על הגג, מכון כושר עם מקלחות בחניה, קבוצת כדורסל ואפילו חוגים. מדי פעם היו ירדי מכירות, הופעות של זמרים, ימי כיף, טיולים ומה לא. דואר קיבלנו לעבודה, גם שירות של ניקוי יבש, ופעם בשבוע הגיעה אלינו אפילו קוסמטיקאית. מקום העבודה היה ממש כמו מלון הכול כלול באילת, כזה שעוטף אותך ולא באמת צריך לצאת ממנו בשביל שום דבר. זה אולי נשמע מאוד כיף, אבל היה לכך מחיר: העבודה הייתה החיים, ובחיים לא נשאר מספיק מקום לעוד משהו חוץ מעבודה. זה היה לחלוטין מתאים לשעתו, אבל היום ממרומי גילי, כשאני

עדיין בדירה שכורה (אבל כבר לא מתפוררת!) הבית צריך לתפוס חלק חשוב יותר בחיים מהעבודה. את השיחות המשמעותיות צריך לעשות עם בן הזוג, ואת שעות אחר הצהריים צריך לבלות במשחק עם הילדים, ולא בפינג פונג עם חבר לצוות בעבודה. ומדי פעם, אני עדיין תוהה לעצמי, מי בדיוק היו האנשים האלו שנשארו מדי יום עד שמונה לארוחת הערב במשרד.

הקורונה באה ועשתה סדר: שימו לב, זו רק עבודה, זה לא החיים שלכם. יש משהו בבית שמחכה לכם, ואם אין לכם אחד כזה – אתם חייבים לצאת לשם ולדאוג שיהיה משהו כזה, כי אחרת את הגל השני תעבירו לבד.

"אז מה אתה רוצה שנלמד מזה?" שואל ישי ריבו את ריבנו של עולם. לי זה די ברור: בשביל העבודה הכי חשובה שלנו – לא צריך בכלל לצאת מהבית.

לשון מכריהם

חנניה רותם

מחשבי קיצים מחשבים מתי תשוב למקומה, זה אומר בכה וזה אומר בכה, הצד השווה שבהן, שאין להם על מה שיסמוכו. ויהי מקץ ארבעים יום, החלה מנמכת קומתה, היו המים יורדים לקומת אדם, קלו עוד המים וכבר היו למי מתניים. אט אט החלו בריות בני אדם יוצאים מבתיהם לעמל יומם ולפרנסתם. פרוטות שאגרו בעליהם, החלו עוברות לאיטן למקומן אצל החנוונים ושאר בעלי מלאכה. החלו משיבים נפשם, ומשמחים את ליבם, סועדים בשר ומטיבים ליבם ביין. אמרו הקיץ הקץ על מלאך המשחית, חרב רעב וחוליים רעים הלכו, השקט ובטחה נחלו מקומם. כבר כמעט קט יצאו לרקוד ברחובה של עיר בתופים ובמחולות, היו מעלים עולות וזבחי תודה למלך עולם. החלו חובשים מכותם ומרפאים פצעייהם, וכמין רוח שלוה ופיוס הולכת מסוף העולם ועד סופו.

ראתה אותה לשון שמחתם, כיוון שכך, שבה כלעומת שבאה, והייתה שבה מכה ומצלפת בבריות, בפניהם, בכטנם בידיהם וברגליהם. שוב השפילו קומתם, נשאו לבבם אל כפיים אל א-ל בשמיים, נתנו עפר בפיהם אולי תהיה תקווה. ציפור לא צייץ, חמור לא נער, ובריות בני אדם, היה ליבם עצב יותר מבתחילה, ישבו בתעניות, נשאו קולם ומררו בכבי גדול עד לב השמיים. עמדה שם מרים. ותיקח מרים את התוף בידה והייתה מצחקת, ותען להם מרים, אל תראוני שאני שחרחרת ששזפתני לשון הים, היכוני ופצעוני היא וכל מסעדיה. ראו גם ראו, מחרוזת אבנים טובות ומרגליות שעל צווארי. וכי מהיכן הן ומה טיבן. מרגליות אלו, אין דרך בריאתם אלא בכנפי הלשון בעת הצליפתה על כל אשר תראה. עודיני מוכה וחבולה, ברם נשאתי נפשי, ומלקטת אני מהן אחת לאחת. ועתה, אין ידיי טובות משלכם, לקטו ממנו איש לפי אוכלו. בלשון הזה אמרו לה, מרים ניחמתינו מרים ניחמתינו. זהו שאמר הכתוב זאת נחמתי בעיני.

למנצח משכיל לבני קרח, כאיל תערג על אפיקי מים וכו', כל משברייך וגלייך עלי עברו וכו'. אמרו, דוד בן ישי, שהיה בורח בנדודיו משאול מלך ישראל במדבריות ובמצדות, מה לו שיאמר משברים וגלים. אלא, אחת לשבעים שנה, ויש אומרים אחת לשבע מאות שנה, לשון של ים, באה ועולה מכרכי הים, הולכת ובאה, משברת ומצלפת כל הנקרה בדרכה, עד שהוא ברחמיו משקיט הים מזעפו, וחוזרת היא כלעומת שבאה.

פעם אחת היה קצף גדול בעולם, עלתה אותה לשון, כוחה במותניה, הפילה חללים רבים ועצומים, עד שהרגה כפליים כיוצאי מצרים. נוסף על כך הייתה משבשת את הדרכים, דרכי היבשה ואין צריך לומר דרכי הים. נוסף על כך, היו בריות בני אדם ספונים בבתייהם שהבטילה אותם ממלאכתם. צא ולמד עד היכן כוחה גדול, שכן הייתה הולכת ובאה הולכת וחורכת, הגיעה ובאה עד אספמיה ועד אשכנז, פגעה בארץ תרמודיין ובארצות אפריקה ובמדינות הים, שבע ועשרים ומאה מדינה. לא רבצה על כל המדינות כולן בבת אחת, שהרי מי שאמר והיה העולם, כבר תלה קשתו ברקיע, ונשבע שלא יהיה עוד מבול לשחת הארץ, אלא ללמדך שאת כל הארץ בבת אחת אין הוא מציף, אבל מעיר לעיר וממדינה למדינה אינה בכלל השבועה. עדיין לא נח הים מזעפו, הלכה ולבשה היא, שם רשעים ירקב, לבוש מלאכי השרת, ונעשתה רואה ואינה נראית. כיוון שכך, יראת בני אדם גדלה שבעתיים, שכן אינך יודע האם היא כאן בסמוך, האם תבוא ותצליף בך. היו מהם שהיו מהלכים ברחובה של עיר, כשאלונטיות או פיסות בד עטויות על קלסטרי פניהם, כביכול רצונם לומר, שמא ואולי תיכף ומיד תפגע בי, שמא ואולי יבואו מים עד נפש. תהא אלונטית זו כאותן מסכות יורדי הים ההולכים אצל האלמוגים, אצל הדג שבלע את יונה, אצל התמנונים וכל שרץ המים, ותושיעני. החלו

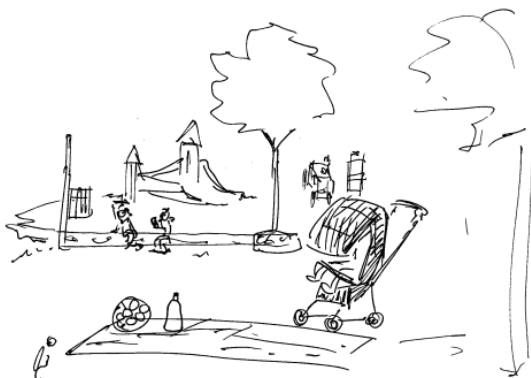
שש בערב, והסחבק מרצה
בבית: שקט. הילדים: במחנה

שחרית במרפסות, עדיף מגיץ מקדם
וכך למוסר, אני מגיע באחור/בזמן

התישבנו בדשא, לאליה ובה קוץ:
יש המון צל, אך גם לא מעט בין

סוף סוף זה רשמי, מתר לעלות לבית כנסת לתפלה
להפתעתי מגלה, שאנחנו כבר לא בחמש "ויקרא"

הנוצצים.

תקציר:

בפרק הקודם גילינו שתולי ושירלי היו פעם חברות טובות! אך לפני שהספקנו להתאושש מן הידיעה קרה דבר מרעיש עוד יותר:

שפיץ נחטף! על ידי מר "ליבוביץ", הלוא הוא מר תחמני הרשע.

הפרק הסתיים כשתולי אמרה שרק שירלי תוכל לעזור להם להציל את שפיץ.

האם תסכים שירלי להבליג על שנים של יריבות ולעזור?

אחרי השבועות האחרונים בהם אירוע רדף אירוע: הבריחה מתות פטפוט, הטיסה בחללית, הנחיתה בכוכב הלכת הזה, ההיכרות עם תולי ועוד ועוד - פתאום היה לו שקט, הרבה שקט והרבה מאוד זמן לחשוב.

הוא התגעגע ליורוקטן ולגווינישופ, החברים הכי טובים שלו. עכשיו, הוא הצטער כל כך שרב איתם, הוא היה עושה הכל כדי לחזור לאותו ערב, לפני שגנב את החללית, לפני שעזב בכעס, אם היה משלים איתם באותו ערב הוא לא היה נמצא כאן עכשיו, רחוק כל כך מהבית, כלוא בתוך חדר קטן בתוך בית של אדם רשע.

הוא גם הצטער ששיקר לתולי. בפעם הראשונה שנפגשו אמר לה שהוא בא לכאן כי המורה מחבת בת מצילתיים שלחה אותו לעבודת חקר על כדור הארץ. ממש! בקושי נתנו להם לצאת מבית הספר כדי לקנות ארטיקים בהפסקה, אז להתפזר על פני הגלקסיה? זה היה שקר גמור, אבל היא נראתה לו נחמדה והוא לא רצה שהיא תחשוב שהוא טיפוס כזה שרב עם החברים הכי טובים שלו וגונב חללית מאולם הספורט של בית הספר רק כדי להראות לחברים שלו שהוא אמיץ מהם.

עכשיו, ממרחק הזמן, הריב איתם נראה לו טפשי כל כך. אז מה אם יורוקטן התפאר שהוא התלמיד הטוב ביותר בשיעור הטסת חלליות, אז מה אם שפיץ התווכח וגווינישופ חשבה שהוא סתם מקנא? הם יכלו לדבר על זה, להתווכח, להשלים, הוא לא היה צריך להתגנב לחניה של אביו, להיכנס לחללית ולהפעיל אותה רק בשביל להוכיח שהוא יודע להטיס חללית גם בלי תעודת גמר!

האם יורוקטן דואג לו עכשיו? האם גווינישופ מחפשת אחריו?

רעש במנעול הדלת העיר אותו מהרהוריו. המנעול הסתובב והדלת נפתחה לסדק דק. יד

שפיץ עמד בחדר החשוך והזר והסתכל דרך החלון אל הלילה השחור שבחוץ. תן יילל מרחוק, הרוח שרקת בצמרות העצים, הכוכבים זהרו כבכל יום. איפשהו, הרחק מעל הכוכבים, היה כוכב אחד, הכוכב שלו, הבית שלו שבו נמצאים עכשיו המשפחה שלו, והחברים שלו ובית הספר שלו והאופניים שלו וכל מה שהכיר. האם הם מתגעגעים אליו? האם הם מחפשים אותו?

הוא הסיט את מבטו מהחלון אל החדר: חדר קטן וחשוך, הקירות ערומים וישנים, הרצפה עקומה, בצד נפרש מזרון מוכתם כנראה שהוא אמור לישון עליו, הדלת נעולה הוא כבר ניסה לעשות הכל כדי לפרוץ אותה או את החלון ולא הצליח. החוטף שלו, מי שלא יהיה, וידא היטב שהוא לא יוכל לברוח.

מנגינה עצובה וכחולה בקעה מהבטן של שפיץ. היא היתה חזקה יותר מכל המנגינות שהכיר, ועצובה יותר, הוא ראה את הסילון הכחלחל יוצא מתוך הבטן שלו, מסתלסל מעליו ואז מתנדף דרך החלון ועולה מעלה, אל הכוכבים

שעירה נכנסה דרך הסדק והניחה על הרצפה צלחת עם משהו לא ברור. מה זה? שפיץ התקרב אל הצלחת והסתכל עליה. לקח לו רגע להבין שהוא רואה בצלחת ערימה של חול, כמה אבנים, וחוט פלסטיק בצבע צהוב זוהר.

"מה... מה אני אמור לעשות עם זה?" שאל שפיץ.

"לאכול את זה!" ענה הקול המחוספס והמרושע "זה לא מה שחיזרים אוכלים?"

"מה??? בכוכב שממנו באתי לא אוכלים חול ואבנים!"

האיש שמעבר לדלת שתק לרגע, אחר כך אמר: "בסדר, חכה רגע" הוא נשמע מבולבל. הוא הושיט פנימה את היד השעירה, לקח את הצלחת ונעל את הדלת. הצעדים שלו התרחקו. רק עכשיו הבין שפיץ שהוא באמת רעב. הוא לא הספיק לטעום מכל הפנקייקס שהכינה תולי וגם לא מהעוגיות המופלאות שלה. לא היה מזיק לו כמה קוביות שוקולד עכשיו, או אפילו חפיסה של ימיה. במיוחד כזו עם מילוי תות וסוכריות קופצות...

כעבור כמה דקות נשמעו צעדים מתקרבים והדלת נפתחה. היד השעירה הופיעה שוב מעבר לדלת והניחה על הרצפה צלחת נוספת. אבל מה היה בתוכה???

שפיץ הסתכל שוב ואז קפץ בבהלה אחורה! על הצלחת הסתובבו כמה עכבישים, שלוש נמלות, שתי חיפושיות וקרפדה אחת שהביטה עליו במבט חשדני.

"אתה רציני?" קרא שפיץ בחלחלה. "מה אני אמור לעשות עם זה???"

עכשיו הקול המחוספס היה מבולבל אפילו יותר: "מה, זה לא מה שאתם אוכלים בכוכב שלך?"

"לא!!!! זה ממש לא מה שאנחנו אוכלים בכוכב שלי!" ענה שפיץ.

השתיקה מעבר לדלת התארכה ואז נשלחה היד השעירה ולקחה את הצלחת. הקרפדה קרקרה, העכבישים המשיכו להתנהל בעצלתיים.

"אז מה חיזרים כמוך כן אוכלים???", אמר

הקול המחוספס בעצבנות. אמנם הוא לא אוהב את החיזור המלוכלך הזה אבל כדי להרוויח ממנו כסף הוא חייב שהחיזור יאכל וישאר בחיים...

שפיץ חשב רגע. בכל הימים על כדור הלכת הזה לא ראה אנשים אוכלים שְׁלִפּוּפִים, או כְּדָלָנִיּוֹת, ואפילו לא קְמוּצִיּוֹת. אז איזה אוכל בכדור הלכת הזה הוא מכיר?

פתאום אורו עיניו!

"שומע? חיזרים כמוני אוכלים פנקייקס, אבל כזה שטבול ברוטב מייפל עם טפטופי שוקולד לבן וסוכריות צבעוניות וכמובן גם גלידת שוקו בלגי ליד וגלידת וניל וגלידת פיסטוק ומעל הכל המון קצפת מעורבת ברוטב ריבת חלב. כדי שכל זה יחליק טוב בגרון צריך גם כוס גדולה של שוקו חם וריחני. אנחנו לא אוכלים שום דבר אחר!"

מר תחמני המבולבל! הרי אין לו בבית אף מאכל מהמאכלים האלה ואין לו חצי מושג איך להכין פנקייקס (זה עשוי ממלפפון? מזנגוויל?!) והוא צריך למהר למכולת השכונתית כדי לקנות מצרכים וכדאי לצאת עכשיו לפני שהיא תיסגר! מר תחמני המסכן רשם במהירות את רשימת המצרכים הנדרשת, נעל את החדר בו כלוא שפיץ, חטף את הארנק שלו והתחיל לרוץ במעלה השביל אל המכולת. הוא לא ידע שכליאת חיזור היא עסק מסובך כל כך!

באותו זמן, בבית אחר בקצה העיירה עמד אדון מלפפוני, לבוש בפיג'מת החמורים שלו, מול תולי ויצחק ואמר: "את שירלי שלי? אתם בטוחים שאתם צריכים את שירלי שלי?"

"כן! ומהר!" אמרה תולי בקול תקיף שיכול היה לגרום לאחד החמורים המצויירים שעל הפיג'מה של אדון מלפפוני לעשות סלטה באוויר מרוב בהלה.

אדון מלפפוני נבהל מהקול התקיף של תולי והוביל אותם מיד אל מסדרון ארוך שנגמר בדלת ורודה שעליה שלט ורוד עם נצנצים ועליו כתוב: שירלי המלכה! אף אחד לא רשאי

להיכנס!

"אמממ... שירלי??" אמר בהיסוס אדון מלפפוני בקול דק וגבוה.

"אבא!!! אני באמצע הסליים! לא להפריע לי!" ענה קול חד מהחדר.

"אמממ... שירלי... באו אלייך חברים. תו... תו... תולי, ואחד שאני לא זוכר את שמו."

"יצחק" אמר יצחק.

"כן, שרגא" אמר אדון מלפפוני.

"יצחק!" הדגישה תולי.

"יצחק, שרגא, מלכיהו, מה זה משנה" מלמל אדון מלפפוני וידרה אל עבר הסלון ביחד עם כל חמוריו.

"שירלי. זו תולי. באתי אלייך... זאת אומרת... באנו. בקיצור, אנחנו צריכים את העזרה שלך!". הדלת נפתחה לחציה. שירלי עמדה על סף הדלת, ידיה מונחות על מותניה, אפה מכווץ ועיניה נוצצות בשמחה לאיד. "את העזרה שלי? חה! את יודעת שלא תקבלי אותה!" וטרקה מיד את הדלת.

"העניין הוא כזה" אמרה תולי, היא רצתה ללכת ולא לדבר לעולם עוד עם שירלי שנואת נפשה אבל ידעה ששפיץ זקוק לה. "העניין הוא שאת צדקת. בן הדוד שלי מכפר סבא? הוא לא בן דוד והוא לא מכפר סבא. הוא חייזר. חייזר אמיתי". הדלת נפתחה שנית. הפעם לרווחה.

"ידעתי שצדקתי! ידעתי שמשהו בו מוזר! וכולם אמרו לי שזה לא יכול להיות. מחר תבואי לבית הספר ותגידי להם שצדקתי שהוא חייזר מרושע!".

"אבל הוא לא מרושע!" התערב יצחק. "הוא חמוד ומצחיק והוא נמצא בצרה והוא זקוק לנו. את היחידה שיכולה לעזור".

שירלי צחקה צחוק גבוה ולא נעים. "שאני אעזור? ועוד לך? תולי? מה גרם לך לחשוב שאני אסכים?".

תולי לא ענתה. שתיקה השתררה בחדר. רק עכשיו קלטו יצחק ושירלי שכבר כמה רגעים שתולי לא עומדת לידם. היא עמדה בקצה החדר, ליד ספריה ורודה והסתכלה על משהו שהונח על אחד המדפים.

"זה... את שמרת את זה" אמרה תולי לבסוף בשקט.

יצחק התקרב כדי לראות על מה היא מתבוננת. על המדף עמדה קונכיה גדולה, אף פעם לא ראה כזו גדולה. היא היתה לבנה מבחוץ, ורודה ומבריקה מבפנים.

"זה לא מה שאת חושבת!" אמרה מיד שירלי בקול רועד, "זו קונכיה אחרת!".

"זה כן" ענתה תולי, "אני זוכרת אותה. היא נראתה בדיוק כך". היא הורידה את הקונכיה מהמדף והצמידה אותה אל האוזן. "אמרנו... אמרנו שאם נצמיד את הקונכיה אל האוזן נוכל לשמוע..."

"אחת את השניה" אמרה שירלי "בגלל ש..." "בגלל שחברות אמיתית ממשיכה גם ממרחק גדול" הוסיפה תולי והסתכלה על שירלי. יצחק רצה לומר: על. מה. לעזאזל. אתן. מדברות??? אבל הרגיש שלא כדאי להפריע. לאחר רגע של שקט התקרבה שירלי, חטפה את הקונכיה מהיד של תולי וזרקה אותה על הרצפה. "זה היה מזמן. וזה בכלל לא משנה את העבודה שאני שונאת אותך ושאתן שום סיכוי שאעזור לך או לשרגא ("יצחק! יצחאאק!") אמר יצחק) או לחייזר הקטן שלכם".

"את היחידה שיכולה לעזור לנו" אמרה תולי "אנחנו שניים, ולא נצליח להתגבר על אדם מבוגר אחד. את הילדה הכי פופולרית בבית הספר, את תוכלי לגייס עשרות תלמידים לעזור לנו. אנחנו רק צריכים הסחת דעת בשביל שנוכל לפרוץ לבית של החוטף ולשחרר את שפיץ. בבקשה, תעזרי לנו. אם לא בשביל שפיץ ולא בשבילי אז בשבילך".

"בשבילי?" צחקה שירלי צחוק גדול וחד "את אמרת בעצמך, אני הילדה הכי פופולרית בבית הספר, אני ממש לא צריכה עזרה ממך!". "את פופולרית רק בגלל שמפחדים ממך" אמר פתאום יצחק. "אף אחד לא אוהב אותך, ואת יודעת את זה".

משהו בפנים של שירלי השתנה באותו רגע. הפה נפתח, הסנטר רעד, העיניים שלה הבריקו לרגע ויצחק יכול היה להישבע שראה דמעה

קטנטנה מבצבצת.

"זה נכון" אמרה תולי ונעמדה ליד יצחק, "אף אחד לא אוהב אותך. כולם יודעים שאם לא יהיו נחמדים אלייך את תתעללי בהם, תלעגי להם, תשפילי אותם. את לא רוצה להראות להם צד אחר שלך?".

יצחק חשב ששירלי עומדת לצעוק עליהם ולגרש אותם מהבית שלה, או לכל הפחות לזרוק עליהם את הסליים שלה... אבל שירלי עמדה קפואה במקום, צמותיה הזהובות מונחות על כתפיה והיא בוהה באוויר שמולה.

"אני מכירה את הצד האחר שלך" הוסיפה תולי בשקט, "אני יודעת איזה ילדה היית. טובת לב, רגישה, חכמה. את השתנית אחרי הריב הגדול שלנו אבל אני יודעת שאת יכולה להיות טובה כמו פעם. לא כדאי שכולם ידעו את זה?".

שירלי התנערה. החיוך המתנשא עלה שוב על פניה, עיניה צחקו ברשעות. "אין סיכוי שאעזור לך! את יכולה ללכת מכאן עם החזקיהו שלך ("יצחאאאק!!!") קרא יצחק בכעס) אני לא צריכה ללוות אותך אל הדלת, נכון? אמא שלך תכננה את כל הבתים פה בעיירה, כך שאת יודעת איך הם בנויים. עכשיו, לכו!".

יצחק הביט לעבר תולי. פתאום פניה אורו וחיוך עלה על שפתיה. "איך לא חשבתי על זה! נכון! נכון!" היא מלמלה. "בוא, יצחק, יש לנו הרבה עבודה" היא נתנה לו יד ומשכה אותו החוצה.

חברי ראש צורים היקרים,

ב"ה הסניף חזר לעבוד באופן רשמי פנים אל פנים 5.72 יום לפני שבועות ומיד פתחנו בעשיה, בפעילות סניפית מטורפת: שיעורי שבועות, סדנאות הכשרה, ערב כיף, שבתות, פעולות ובעיקר סוף סוף חזרנו למעין שגרה.

אני חושבת שקיבלנו מתנה עצומה השנה, הקורונה נתנה לנו תמריץ לעבור תהליך עמוק להיטיב עם עצמנו בכל המובנים. אני מרגישה שמאז שחזרנו הדברים נעשים בדיוק יותר, טוב יותר ומתקדמים בצורה מהירה יותר.

כשיצאו מהבית היא התחילה לרוץ לעבר הבית שלה. יצחק המסכן התנשף מאחוריה "מה... מה את מתכננת תולי?" שאל.

"אמא שלי... היא היתה האדריכלית של הבתים פה. כל התוכניות נמצאות אצלה במשרד. גם הצריף הרעוע של החוץ. אם נשיג את התוכנית האדריכלית אולי נמצא דרך לפרוץ פנימה!!!" קראה בהתרגשות.

"אז... זה אומר שאנחנו כבר לא צריכים את העזרה של שירלי?" שאל יצחק בין ההתנשפויות. "הו, כן, אנחנו צריכים" ענתה תולי, "אבל נמשיך לחשוב על זה מחר! עכשיו מהר! הביתה! אנחנו נעשה את זה! אנחנו נציל את שפיץ!".

אם הם היו גולשים באינטרנט באותו זמן, ונכנסים לאתרי החדשות, היו רואים את הכותרות הראשיות הנרעשות. במקום שיהיה כתוב בהם דברים משעממים כמו מה אמר ראש הממשלה או משהו על התשואה בבורסה - נכתבה בכולם אותה ידיעה:

נלכד חיזור!

ובאותיות קטנות יותר: בעיירה בדרום הארץ נלכד חיזור. הצגתו לתקשורת תיערך ביום חמישי, כשהמדען האחראי על לכידתו יגיע לארץ. הישארו עימנו!

שיראל יוניאן

בשבועות הבודדים שאנו בפעילות אני מרגישה שעברנו תהליך שלא היה מבייש תהליך של שנה לפחות. אני מרגישה שהכול מדויק מה', בכל שלב ושלב שלנו בחיים, והשנה זכינו להיות חלק משלב המקפצה (הקורונה). אני לא מרגישה שהיא עצרה אותנו אלא רק משכה אותנו לאחור כדי שנוכל לקפוץ רחוק יותר.

כולי תקווה ותפילה לבריאות, להחלמה, לתיקון, ושנצליח להפיק את המירב בזמן שנותר לנו להיטיב. שלכם, שיראל

